

Nikola Dimitrović

Pjesni

Pričice izete iz Svetoga pisma i filozofa (izbor)

Razlike pjesni duhovne (izbor)

Sedam psalam pokornijeh kralja Davida

Knjige Nikole Jere Dimitrovića Nikoli Nale

SADRŽAJ

PRIČICE IZETE IZ SVETOGA PISMA I FILOZOFA (izbor)	4
RAZLIKE PJESNI DUHOVNE	6
Pjesan 1. Milos ona, gospodine	6
Pjesan 2. Zdrava rano desne ruke	7
Pjesan 3. O slatki Jesuse, neizmjerna ljubavi	8
Pjesan 4. O dzoro svjetlušta, ka ovi blažen dan	9
Pjesan 5. Prislatici i slavni sin stvorca od nebes	10
Pjesan 6. Od svetijeh djevica.	11
Pjesan 7. Kad Apele svoje božice	13
Pjesan 8. Čovjek se boliti i tužit ne ima	14
Pjesan 9. Gdi je sad razum tvoj, prilike komu ni	15
Pjesan 10. O družbo čestita, kijem vrijerne u slavi	18
Pjesan 11. Ti, koji putem greš, za mal čas nu postoj	19
Pjesan 12. O kralju veliki, ki hotje na svijet saj	20
Pjesan 13. Spomena od tvoje ljubavi na saj svit	21
Pjesan 14. Probud' se čovječe ter moj svjet usliša'	22
Pjesan 15. Hotil bih tebe ja, prislatici Jesuse	25
Pjesan 16. Ove se nitkore, kako se toj pravi	26
Pjesan 17. Tko da se spomene, jedini moj bože	27
Pjesan 18. Priklono te velmi molju	30
Pjesan 19. Zdrav križu prisveti, stiježe naš bogom dan ..	31
Pjesan 20. Kraljice od nebes, je l' itkor na saj svit	32
Pjesan 21. O istini sinu božji	35
Pjesan 22. Prije će svijet biti bez pravde i suda	36
Pjesan 23. Veliku t' moć ima smrt i nje, jaoh, poraz	37
Pjesan 25. Kad godijer, bože moj, tvoi sudi velici	39
Pjesan 26. Ovi se život naš, jedini bože moj	41
Pjesan 27. Znam, da je uljesti potrebno, bože moj	43
SEDAM PSALAM POKORNIJEH kralja Davida	44
Psalam 1.	46
Psalam 2.	48
Psalam 3.	51
Psalam 4.	56

Nikola Dimitrović: Pjesni

Psalam 5. _____	59
Psalam 6. _____	66
Psalam 7. _____	68
KNJIGE NIKOLE JERE DIMITROVIĆA NIKOLI NALE. _____	71
1. _____	71
2. Istomu. _____	73
3. Istomu. _____	76
4. Istomu. Odgovor na pjesan, spjevanu u pohvalu sedam pjesni pokornijeh. _____	80
NADGROBNICA Nikoli Dimitroviću složena po D. Mavru Čavčiću. _____	81
RJEČNIK _____	82
ABECEDNI POPIS PJESAMA _____	85

PRIČICE IZETE IZ SVETOGA PISMA I FILOZOFA (izbor)

12.

Tko nejma, boli se; tko je imal, još veće,
kada pak vidi se u rukah nesreće...

19.

Othode godine i vrijeme utječe
jak voda niz stine, s vrh brda kâ teče.
Lahša stvar neka znaš za uteć nigdir nî,
koliko život naš, putuje kî sve dni.

20.

Bolje je svakomu čovjeku umrijeti,
na svijetu ovom neg tužno živjeti.

21.

Nije rados na svijeti, ni biti vijek more,
ku vrijeme skratiti i satrt ne more.

22.

Nije veće žalosti, živ čovjek ku ćuti,
negoli iz radosti u tugu panuti.

24.

Može se velika nemilos zvat i rit,
uboga čovika znojem htjet bogat bit.

28.

Daj što ć' dat veselo, ako ć' da dobro daš;
ne poniz' tve čelo, jak silom da davaš.
Jer veće u scijeni dobra riječ neg dar jes,
a u njoj breme nî, nit za nju gre pjenez.

37.

Brat brata uboga neće sad da ljubi,
jer ubog svakoga prijatelja izgubi.
Ako kâ privara ubogu zgodi se,
svaki ga pokara, i njemu čudi se.
Ubog kad reče što, čut ga se ne čine,
i družbu za ništo njegovu ne scine.
Bogat kad i lude besjede govori,
slišat ih svak bude, smjerno ih svak zori.
Ako bi bil mahnit, ištom da bogat jes,
cijenjen će mudar bit - toj čini sad pjenez.

40.

Ubog kad ne žudi, bogat se može rit,
a ubog kî žudi, ubog će i umrit.

41.

Bogatstvo nije pjenez, kî čini sve smeće,
nu dobra volja jes bogatstvo najveće.

44.

Lakomos početak oda svijeh zala jes,
i tko ju slijedi, svak prihodu slijedi čes.
Lakomos tko slidi, smućuje vas dom svoj,
a u njem ne vidi nikadar mir ni goj...
Pjenezom posluh dat nejma vijek nitkore,
neg im zapovijedat da služe i dvore.
Otkole zlato bî na svijetu u scijeni,
ljubav se izgubi da je moć nazrit nî.

45.

Prijatelja skroveno s načinom pokaraj,
i nauk ljuveno i bratski njemu daj.
Mahnita nikako ni karaj ni svijesti,
jer ćeš š njim tutako u nemir uljesti.

82.

Vijek mjestu dobro nî gdi mlad gospoduje,
er dobrih izgoni a sa zlijem druguje.

98.

Lupeža bolje jes neg lašca ljubiti,
tolika huda čes s lažom je na sviti...

129.

Nikomu dat nemoj tvoju vlas na sviti,
ako mož' biti tvoj, zašto ćeš tuđ biti?

141.

Tko ne umije svoj poso, kako će tuđ činit,
i tko je sebi zô, komu će dobar bit?

158.

Toliko nitkore nije star na sviti
da jošter ne može godište živjeti.

161.

Svako zlo jes bolje s kruhom neg bez kruha,
jer su dvije nevolje s nevoljom trbuha.

186.

Što obećaš izvrši, ne budi lažac vik;
vô se za rog drži, a čovjek za jezik.

226.

Teško mjestu budi i gradu onomu,
u kom se ne sudi jednako svakomu.

RAZLIKE PJESNI DUHOVNE

Pjesan 1.

Milos ona, gospodine,
ka te ganu na smrt priti,
neka narod ne pogine,
neg da odkupljen bude biti:
5 molim ti se, da iz uze
pritužnoga segaj svijeta,
ki odkli me u vlas uze
i saveza, mnogo je ljeta -
mene bude sloboditi
10 i postaviti na put pravi,
da te budem vijek slijediti
samo radi tve ljubavi.
Velike su zledi moje,
nu svak da je prav na svijeti,
15 kako bi se moglo tvoje
milosrd'je izvidjeti?
Pridobudi dake vel'ja
milos tvoja moje zledi,
i na vječua tva vesel'ja
20 grješnu dušu mu odvedi.

Pjesan 2.

Zdrava rano desne ruke
spasitelja segaj svijeta,
ka tridesti i tri ljeta
rad nas podni trude i muke.
5 Ka će mene na dan sudnji
sa izbranim postaviti -
kroz toj skoro ostaviti
želim ovi svijet pritudni.
10 Zdrava rano ruke lijeve
spasitelja milosnoga,
ki je dobra pun svakoga,
po kom uvijek vjerni žive;
ka će mene očistiti
15 i od grijeha svijeh oprati
i milos mi svoju dati,
da ne budem već griješiti.
Zdrava rano desne noge
stvoritelja sve naravi,
20 koji prija rad ljubavi
smrt, za odkupit duše mnoge;
ka će učinit, da su moja
svaka ugodna višnjem bogu,
i da u njem naći mogu
sve dni mira i pokoja.
25 Zdrava lijeve noge rano
Isukrsta rassetoga,
ki zagrlja jur svakoga,
kada k njemu gre ufano;
ka će mene po milosti
30 od svijeh zala izbaviti,
i k onomu činit priti,
s kijem su vječne sve radosti.
Zdrava rano desne strane
prsi sina čovječjega,
35 koji čuva vijek svojega
vjerna slugu smrtno rane;
ka gorućom srce moje
ljubavim će razgorjeti,
jer ću njega vijek ljubiti
40 bez sagriješe da bi koje.

Pjesan 3.

O slatki Jesuse, neizmjerna ljubavi,
koji nas iz uze đavolje izbavi.
O stvorče od nebes, privel'ja dobroto,
koja te milos jes na djelo ganul' to
5 i ka te pridobi našu zled podniti
i u cvijet tve dobi gorku smrt primiti?
Ti sve to, neka nas slobodiš od smrti,
koja svijeh hip i čas iskaše satrti.
Nad pako s pohvalom tve drage dobiti
10 i s moći velikom u slavi prođe ti,
ter vrata ognjena razbi i razgradi
i tvoje iz njega sužnjeve izvadi.
Ona da blagos sad pridobit bude te
i što smo zgriješil' kad, tva milos da smete;
15 i lica tvojega nemoj nam braniti,
neg li nas ti njega do volje nasiti.
Ti naše vesel'je po sve dni hoti bit
i svako dresel'je u rados obratit.
Ti plata ka s' prava svakoga čovjeka,
20 budi naša slava u tebi sva vijeka.

Pjesan 4.

O dzoro svjetlušta, ka ovi blažen dan
 prisvijetlo ispušta sunačce nami van,
ko pravom milosti i vel'jom ljubavi
 uresno zadosti nami se objavi;
5 jer svega jur svijeta privel'ju tamninu,
 ka mnogo sta ljeta, svršeno prosinu:
molim te oči me prosvijetli i pamet,
 po sve dni kojome stojal sam slijep i spet,
10 neka se na pravi obrnem istok tvoj
 i njega da slavi u vijeke jezik moj,
i tebi ka s' kruna i dika od raja
 milosti sve puna da slavim sve dni ja.

Pjesan 5.

Prislatki i slavni sin stvorca od nebes,
u kom zled nijedna ni, neg dobro svako jes,
joh ni kriv ni dužan prišadši na saj svit
u svemu poslušan do smrti hotje bit,
5 na križu ku primi, kojoj ni prilike,
živjeti neka mi budemo u vike.
I višnji rad toga njega je uzdigal
i vrhu svakoga imena ime dal,
neka sva prid njime pokleknu koljena,
10 i slavno toj ime slave sva vrimena,
i svaki da jezik bude mu hvalu dat
i ovo po vas vik nepristav spovidat:
Gospodin jur pravi Jesus naš vrh svega
pribiva u slavi boga oca višnjega.

Pjesan 6. Od svetijeh djevica.

Slavit žudim vas djevice,
kijeh u raju božja slika
čini da ste sve kraljice
i anđeoski cvijet i dika.
5 Ljepos vaša plam sunčani
svjetlos zvijezda pridobiva,
njih čistoću čovjek znani
manju od vaše procjenjiva.
10 Srce vaše prihrabreno
pogan obraz, zli oholi
nije mogo nepošteno
oboriti na prah doli.
15 Britka sablja, mač nemili,
oštri noži, vrla sila,
nijesu moćni ikad bili
vaša vladat srca mila.
20 Slasti od svijeta ni vesel'ja
ni radosti ni raskoš
ni žalosti ni dresel'ja
vas pridobit ne mogoše.
25 Jakos vaša primoguća
potlačila je blud puteni,
božja milos svemoguća
prognala je duh pakljeni.
30 Tako s božjijem svud kud ide
jaganjcem ste vi u družbi,
koga anđeli sveder slide,
a vi ste mu sved na službi.
35 Božji u raju svi dvorani
novu pjesan s vami poju,
bog vas vječnom slasti hrani
vjekuvječnom u pokoju.
40 O pričiste djevojčice
srca čista nam prosite,
Jesusove vjerenice
čistoćom nas nadarite.
Neka može vjerenika
Isukrsta s većom česti
posrid slave vječnijeh vika
čista i lijepa duša sresti.
Bogu ocu slava u vike,
Sinu i duhu bud svetomu,

vijek pohvale priverlike
duh živ pjevaj bogu svomu.

Pjesan 7.

Poštovanomu ocu Bartolomeju Kašiću bogoslovcu od družbe Jesusove, u pohvalu života svijeh djevica, od njega pisanijeh. ¹

Kad Apele svoje božice
htje priliku upisati,
prid očima čini stati
ljepše od Rima sve djevice;
5 ter gledajuć sad zlaćeni
jedne pramen, druge lice,
one zvijezde dvije danice
ove koralj sad rumeni;
pak priliku tom lijeposti
10 razdijeljenom tuj uresi,
da veljahu zgar s nebesi,
dijelio je sve kriposti.
Način isti htje slijediti
ovi novi sad Apele,
15 čim ljepotu ljepšu vele
htje u ovemu pismu izriti;
u kom dvorkinj kralja od nebi
čim upisat život hoće,
kaže: biće od čistoće
20 koliko je slavno u sebi.
Pače kaže, da tko godi
želi božju lijepos vidit,
od čistoće bude slidit
put, na nebo ki odvodi.
25 Kroz toj na svit svak ko štiti
bude ova pisma sveta,
sve raskoš segaj svijeta
hotje u svem pogrditi,
ter će vječnu platu imiti.

¹ Ako je nadpis ove pjesme istinit, tada ne mogaše je spjevati naš pjesnik. (Jagić)

Pjesan 8.

Čovjek se boliti i tužit ne ima,
na gorku jer priti koji čas smrt ima,
ako mu tko god ni obećo na svijeti
na njegov rođeni dan u vijek živjeti.
5 Pače je svak uvjet s naravi postavil
još kad se je na saj svijet nevoljni objavil;
a to jes: svaki nas gdigodir bude bit,
da ima nje poraz i gorkos okusit.
10 Kroz toj se čudim ja, kad od nas smrt koga
na on svijet pošlje tja, gdi plače svak svoga,
jakno da od nebes vladalac u temu
sakrivil nami jes, kako smo mi njemu.
Jur bismo veseli imali bit do volje,
kad se tko odijeli od ove nevolje;
15 jer sužan okove kad bude razdrijeti,
ne žudi, da nove budu mu staviti.
Znamo da je svrha svijeh tuga smrt prihuda,
tijem iskat na pospjeh imo bi nju svuda;
jer po njoj žalosti čovjek se izbavi,
20 a vječne radosti i mira dobavi.

Pjesan 9.

Gdi je sad razum tvoj, prilike komu ni,
primudri starče moj u svemu poštenu?
Gdi su sad razlike tve vrijedne kreposti,
po kijeh ćeš u vike stavljen bit zadosti?
5 Gdje vel'ja sloboda od srca tvojega,
u svako ka doba stojaše kon njega?
Svjetovat svakoga vazda si umil ti,
sad za te samoga ne umiješ svjet uzeti.
10 Vidim te, umiraš i gredeš svijeta tja,
kroz ku stvar, dobro znaš, koli se bojim ja.
Nu je boles sva moja, ko ću ti sada rit,
cječ koje bez broja suzami grem oblit,
jer kako razuman živil si na sviti,
a sad jak bezuman hoć život svršiti.
15 Vojnik će deset lit bedevu hraniti,
da jednom poslužit bude mu na sviti;
a junak vele dan nositi mač bude,
da se njim u jedan zle kobi sabljude;
20 zač mudros učiti trebuje svakomu,
neg da umije živiti na svijetu ovomu,
da život bude svoj počteno trajati
i smrtni nepokoj razumno prijati.
Čemu je vojevodi umjeti boj biti,
25 pak kad se dogodi ne umjet se udriti?
Što tebi prudi sad, ako si život tvoj
ne scijenil, buduć mlad, pokle star činiš toj?
Plačeš sad, jer prika došla je po te smrt,
kojojzi nije lika i ka će vas svijet strt.
30 Nijesi li rekal ti, da čovjek samohoć
ima je iskati i željet dan i noć?
Jer po njoj u vječni život se ulazi,
gdi se već bojat ni nikoje porazi,
u kom mir i ljubav i svake radosti
tko je put slijedil prav, uživa zadosti.
35 A sada tvoriti vidim te gorki cvil,
kako da živiti ovd i bi vazda ht il.
Tuga, ka svakako čovjeku prit ima,
strahom se nikako dočekat ne ima.
Tko dobra srca jes, slobodno boj slijedi,
40 a strašiv zgubi svijes, prije neg ga i vidi.
Zašto hoć sada ti za život tvoj jedan
dvije smrti prijati, cvileći po vas dan?
jer dušu i tijelo, stojeć tač jadovan,
umaraš nemilo, jak da si sebe van.

45 Buduć jur od sviti sva mora pridobil,
 i kad bi t' već priti u laku vrijeme bil',
 hoć jedra otvorit ter opet u more
 sa plavju tvojom it za slijedit tve gore.
 Budući boj dobil, od onijeh bježat hoć,
50 ke si jur pridobil i vazel pod tvu moć.
 Izidi mimo toj s pohvalom iz toga,
 prijatelju dragi moj, života tužnoga.
 Vaskolik vijek si tvoj, šeset je jur ljeta,
 hrabreno tvoril boj s tugami od svijeta;
55 a sad kad od mrtvijeh jedan se mož riti,
 bojiš se tuga tijeh, da će te dobiti!
 Ako si u vaju, ne jer ćeš s' svijeta poć,
 nego li jer mladu domaću imaš oć,
 ona kad bude tve dijeljenje uzznati,
60 take su žene sve, malo će hajati.
 Tač ni ti ne imaš mladu ju oć žalit,
 radosno nu imaš u život vječni prit.
 Mladice kad stare muževe imaju,
 za njih se ne mare prem ništa ni haju;
65 i scijenim nikada nije druga njih misal,
 neg kako njim mlada sreća bi muža dal'.
 I ako plaču se za mužem očima,
 u srcu smjeju se, gdi im žalos nejma.
 To li t' je trudna svijes rad sinov umrijeti,
70 trudnije njimi jes, da budeš živjeti.
 Da svudi hoć iskat, ne mož nać na sviti
 sina, ki ocu smrt ne žudi viditi.
 Ako bi bil bogat, poželi prvu stvar
 da se on more zvat od svega gospodar;
75 to li bi ubog bil, neka ga ne hrani
 na što ga jes rodil, na što ga odhrani!
 Tijem u tvoje dresel'je i u noć i u dan
 a u njim vesel'je srdašću ima stan.
 Strah te je umriti, a plačeš život tvoj:
80 razuman tvoriti opći li igdar toj?
 Znaš, mnokrat život dug dovede čovjeka
 da je š njim smijeh i rug i prijekor do vijeka.
 Da onda bude htil' na tebe smrt priti,
 mladahan kad si bil, i zelen na sviti,
85 reko bih, da imaš razlog tač plakati,
 ki sada ne imaš, nit ga mož imati.
 Nu ti, ki sad se mož pod zemljom mrtav rit,
 bez srama žudiš još na svijetu poživit.
 Eto se bez broja godišta navrši,
90 odkole sjen tvoja u robstvu duh drži;
 jure sve okove na nogah razdro jes,
 a ti mu hoć nove postavit u nesvijes.

U šeset godina života tko nije sit,
ni u šes stotina neće se nasitit.
95 Česar Oktavijan do peset, veli, lit
ako tko svojih dan ne bude dovršit,
ali ima umrijeti, ali se čint' ubit:
jer dotle živjeti život se može rit,
vrh toga prodljiti tko bude svoje dni,
100 bude ih stratiti u vel'joj boljezni;
na njega jer nemoć svakoja napade
da zdravlja nije mu moć već združiti nikade.
Koliko jes' tuga na svijetu ovomu,
sve mu su za druga srdačcu tužnomu.
105 Počnu mu tad mriti sinovi u snazi,
trzi se gubiti, kopat se pridrazi;
s dosade zeti bit, ljudi ga pravdati,
ne dat mu postupit dugove iskati.
I drugi prijati bude jad i gork cvil,
110 ki bi mu čekati u grobu bolje bil'.
Pravo se može svet život rijet i blažen,
ki nakon pedeset godiš je ugašen.
Jer naprijed ki živu, proklinju život svoj,
stojeći u gnjivu, pateći nepokoj.
115 Ne znaš li, jer na trud odkoli rođen bi,
sa tobom da gre svud smrt da te pogubi?
Ako se poklisar kraljevski počtuje,
koliko veća stvar njojzi se treba?
ku k tebi višnja čes, pod kom je svaka moć,
120 posila svrh nebes, da k njojzi budeš doć.
Na svijetu tko more toliko dobro oć,
da veće odzgore prijati neće moć?
Mož li znat, kade ja toliko bjeħ bolan,
da nejmah pokoja ni javi ni u san,
125 ter mi ti ljuveni razgovor davaše,
ki srce u meni i život smiraše.
Vrh svega hti mi rit: ako se s' na saj svit
porodil za umrit, sada mreš za život.
Koj' biħ ti svjet ini mogo dat sad bolji,
130 neg ki da ti meni u mojoj nevolji?
Kroz toj ga hti' primit, kako sve tvoju stvar,
drugo ti neće rit: u druħbu t' višnji zgar.

Pjesan 10.

O družbo čestita, kijem vrijerne u slavi
veselo prolita u slatkoj ljubavi,
razmisli svaki nas, kakav nam nekada
na glavi bješe vlas, kakav li jes sada.
5 Ako dub promijeni lis, ki mu opane,
i opet zeleni pokrije sve grane:
truhave tej kore, ke vrijeme pohara,
sakriti ne more tim listjem od zgara.
10 I nami godišta sakriti nije moć
ke trajuć u ništa satiru našu moć.
Ostavmo tačtine tim ke nam dava svit,
slidmo put istine, ka nas će sahranit.

Pjesan 11.

Ti, koji putem greš, za mal čas nu postoj,
ter pozri, kad umreš, gdje će stan biti tvoj;
i misli koji čas gdje ćeš doć i priti
ti, ki mniš u vik vas da možeš živiti.
Zemlja t' će stan biti, u zemlju poć imaš,
od zernlje pokli s' ti satvoren, kako znaš.

5

Pjesan 12.

O kralju veliki, ki hotje na svijet saj
u ljudskoj prilici kušati smrtni vaj
rad vel'je milosti, ku nosiš čoviku,
meni grijeh oprosti, tvom hudom grešniku.
5 Ako je i velik broj od grijeha u meni,
odmetnik nijesam tvoj, bože moj jedini.
Ti si me ufan'je, molim te, ti mi daj
za grijeha kajan'je a pak steć svijetli raj;
i ne daj da ima vlas zločinac na saj svit
10 kod mene u oni čas, kad mi smrt bude prit.
O slavni Jesuse, molim te za svu moć,
utješi me suze, budi mi u pomoć.

Pjesan 13.

Spomena od tvoje ljubavi na saj svit
ne da mi prem moje ufan'je izgubit
u tebi, bože moj, za steći svršeno
grijesim, kim nije broj, prošten'je ljuveno.
5 Tijem hoću ufati u tebe, koj' općiš
zle grijeha praštati grešnikom, ke smiliš;
koji ćeš zlobe me smrsit i prostiti,
u ki se čas na me grešnika smiliš ti.
Er kaplje od mora i listje zeleni,
10 kamen'je svijeh gora i zvijezde kijem broj ni,
da budu zlobe me, riječ je tva, bože moj,
ka trpi sve vrijeme, po milosti tvojoj
oda svijeh slobodan da ću tada biti,
kad uzdah pravedan budem učiniti.
15 Kroz toj se ja molim, Jesuse, sluga tvoj,
prosti mi, jer žalim i plačem ja grijeh moj,
koji sam satvoril, budući nesvjestan,
za ki si ti podnil muku ter boljezan;
muku ter boljezan, koju htje patiti,
20 u ku sam ja ufan, da mi ćeš prostiti:
prostit mi da ćeš ti nevoljnomu služi
i da se ć' smiliti, videć me u tuzi;
jer je tve smiljen'je veće i dobrotu,
neg li sve zgriješeno'je od moga života;
25 jer je veća muka, za ku se ja molih,
koja me iz ruka izvadi đavoljih,
u ke sam za me bil grijehove ja upal,
a ti si tvoje dil milosti zgar slišal
za mene grešnika, ki nijesam podoban
30 zvat se tva prilika, jere sam vas zloban.
Cječ zloba ter kojijeh da budem plakati,
po sebi vik ne bih mogo se oprati,
da god ljubav tvoja ne smili na me tad,
slobodna dim koja učini mene sad.
35 A za to hvalu ja davam ti do vika
za muku, ku prija za mene grešnika.

Pjesan 14.

5 Probud' se čovječe ter moj svjet usliša',
 jer vrijeme utječe a smrt se približa,
 s kojome nitkore, da bi imal vas saj svit,
 rvat se ne more ni manje boja bit,
 kako sam znati mož', čtil si, čul i vidil,
 kolicijem jes nje nož i nje mač zadal cvil.
Kamo su Trojani i Grci razumni
 i slavni Rimljani, prilike kojijem ni?
10 kamo li ostala gospoda razlika,
 od ke će bit hvala i slava do vika?
Jer svake kreposti u sebi imahu
 ter svojom mudrosti vas saj svijet vladahu.
Sve toj smrt prikрати i posla pod mač svoj
 i u prah obrati: ta je moć dana njoj.
15 I tako od svijeh nas učinit jur ima:
 eto vid', čas po čas kako nas vazima.
O smrti nemila, gorki ti dijeliš plač,
 ljuta t' je tva sila, joh, i tvoj britki mač.
20 Mnogi ti trud i jad, kom ne vim nač sliku,
 prišastja tvoga rad objaviš čoviku;
 najliše kad tamni zagleda obraz tvoj,
 a uteć mu ni ni svrnut stupaj svoj,
 ni jedan čas ckniti, neg naglo i hrlo
 triba mu je doniti pod kosu svu grlo.
25 Ter grešnik toga dil iz pakla hoće rit,
 ne bi se povratio, za opet ne umrit:
 toliku boljezan i čemer priljuti
 jadovni oni dan u sebi oćuti.
30 Tko da se poboli u tuzi toj stoje
 i bogu pomoli za grijеšen'je svoje?
 Nitkore. Toga cić ima se svaki nas
 prije neg mu bude prič' žalosni oni čas
 u srcu od zloba boljet i kajati
 i u svako doba pripravno stojati.
35 Cječ' toga, brate moj, ustegni tvoju put
 i svrni stupaj tvoj ter slijedi pravi put,
 dokle ti jes uzda u ruci i nje moć;
 jer kad se razuzda, vladat ju već nije moć.
40 Jaoh, jer tko nju slidi i ovi tužan svijet,
 prem naprijed ne vidi, neg se slijep može rijet.
Nu kol je vidjet lijep ovi svijet nami sad,
 gorči je neg nalijep, žestoči neg li jad.
Tijem stojat već nemoj u tojzi bludnosti,
 ka ti je mao pokoj a truda dal' dosti;

45 a kad bi pokoj bil, neg li je, kako znaš,
boles, jad i gork cvil, ki skonča život naš.
Očito tako svijeh ovi svijet vara nas,
da je nami rug i smijeh i prikor po vik vas.
Ravan nam put kaže, ki je vas kamenit,
50 ki gladi i maže, po kom nas čini it.
Jaoh, kojim tužni mi vrvemo na pospjuh,
jere smo jak kami otvrdnul' u grijesijeh;
i pamet pridragu zgubil' smo, vid i um,
tere smo na tragu pogriješil' desni drum.
55 Tijem gremo, ne znaje ni kudje ni kamo,
a vrijeme se traje, ko kratko imamo.
Eto jur mijenismo i vlase i obraz,
nu čudi jaoh nismo, ka nam je dal' poraz.
Jer da nju pritužni budemo promijenil',
60 ne bismo tač sužni grijehovom našijem bil',
iz kojijeh ako nas ne bude izeti
za milos višnja vlas, nije nami živjeti.
Cječ toga vrijeme jes, da budeš pozriti
k vladaocu od nebes i njega slijediti,
65 ki sina na saj svit nehari posla k nam,
neka plač jadovit utješit bude nam;
ki prija i podni boljezni tolike,
nigdjere kojijem ni nit će bit prilike.
Napokon ranjen vas cječ naše ljubavi
70 da plati dug za nas, na križ se odpravi,
na komu duh pusti tere nas na pospjuh
drokunu iz usti goruštijeh uze svijeh.
Kroz ku stvar svaki nas da prid njim vijek dvori
i u plam hip i čas jak sviječća da gori,
75 ne bismo stoti dil zaplatil' nikadar,
toli je velik bil, ki nam je dao, dar.
Jaoh, koji u zabit stavil' smo, mogu rijet;
more li veće bit neharstvo na saj svijet?
Čudim se, nebesa kako nas još zdrže
80 ter naša telesa i s duhom ne sprže,
neg višnji cječ svoje trpi nas milosti
i jošte svakoje dava nam kreposti,
i svaki goj i mir uživat u svemu,
da bismo kad godir na službu bil' njemu,
85 i njega hvalili i slavil' ne pristav
i za grijeh cvilili, u tuzi svak čas stav.
Cječ toga već ne ckni, molim te boga dil,
jer naši lete dni jak vjetar ali stril;
nu s molbam njemu sad hotjej se uteći,
90 jadovno tvojijeh rad grijehova cvileći,
odlučiv od danas ljubit ga dan i noć
i u grijeh ne upas, da bi znal život oć.

95 Njegove milosti, koje su bez broja,
nadhode zadosti griješen'ja svakoja.
Jer da bi veći broj od zloba bil tvojijeh,
neg pijeska u morskoj pržini i rib svijeh,
on će tva ljuveno uslišit moljen'ja
i vel'ja svršeno oprostit zgriješen'ja;
100 tere ćeš mimo toj u milos njemu prit
i vječni nač pokoj, kad odeš ovi svit.

Pjesan 15.

Hotil bih tebe ja, prislatici Jesuse,
za griješen'ja moja moliti u suze,
i da me iz uze slobodiš, u koj spet
tužan rijet mogu se ljeta triš po pet.
5 Nu molbe me vazet ne vim s koga čela:
to li se ma pamet u grijesijeh zaplela.
Na toj me je dovela ljuvezan nemila,
ka me je tač smela i toli smamila,
jer mi je činila, ako smijem rijet ovoj,
10 da mi je već mila smrt neg li život moj.
Dobro, da tako k njoj pristati ne imah,
nu krepko biti boj protiva njoj imah.
Nu se ja tač vladah ter se sad čudim sam,
kako se njojzi dah, ni mača ne izam.
15 Mlađahan lje bil sam i dosti bezuman,
vladati ter nijesam umjel se oni dan,
ki velmi jadovan osvanu za mene,
u koji bih svezan u uze ljuvene,
u kijeh neizrečene podnosim bolesti,
20 ke nitkor od mene ne more odnesti;
ni uze razvesti, u kojih spet stoju,
jak sužan zločesti, ki žudi smrt svoju.
Ni tamnos jaoh moju prosvijetlit ne može,
u koj stat dostoju, razmi ti, moj bože.
25 Tebi se sve može: dopusti tijem meni,
da mi se odlože si trudi ljuveni,
i grijesi neizmjerni, za vel'ju tvu ljubav,
nek od sad po sve dni ljubim te ne pristav;
i neka ja uprav priklono na svijeti
30 u strahu tvomu stav budem poživjeti,
i da se boliti za zlobe me budem
i naprijed zgriješiti da t' nigdar ne budem;
i da sve zabudem i parjam pri tebi,
samo da duh zbljudem i shranim čis tebi.

Pjesan 16.

Ove se nitkore, kako se toj pravi,
nasitit ne more jadovne ljubavi;
jere se i gasi i opet razgara,
tijem ljudi porazi i skonča i shara.
5 I svak tko dvori njoj i za njom tko hodi,
vaskolik život svoj u mukah provodi,
i stvar mu vijek druga ne priđe na misal,
neg žalos i tuga, pod ku se zapisal.
Ni hoće dobar svjet ni vrijedan nauk čut,
10 prem da bi vas saj svijet hotil bi poginut;
jere od svakoga tužan se odili
razloga pravoga, a zled mu omili.
Sve drhće i preda i sumnji na svak čas,
ni sebi ne gleda ni družijem shranit čas.
15 U miru svak ini provodi život svoj,
a on u vijek miran ni, ni prija čas pokoj,
jere ga mimo toj sva rados odbigne
i smrtni nepokoj i žalos dostigne.
Tuga mu je srcu stan, jak no ribam more,
20 nigdiri mirni san združiti ne more.
Odar mu svaki hip suzami polit jes,
sladak mu jes nalip i mila mu jes boles.
Gorko uždišući i tužno plakaje
i sebe kunući nigdar ne pristaje.
25 Život mu svaki dan o koncu ostaje,
a on se jadovan ni mari ni haje.
Za kratke sladosti od tužne ljubavi
vječne se gorkosti u srcu dobavi.
Cječ toga, bože moj, molim te ja milo,
30 ne čin' da opet k toj ljubavi nemilo
na službu budem prit; na kojoj potrajah
svu mlados, mogu rit; jure se i starah,
i od svih nevolja i tuga sve vrime,
ako je tva volja, izbavi srce me.
35 Dopus mi, da budem odoljet napasti
i da već ne budem vijek u nju upasti.
Srce me prosvijetli i digni mu pamet
visoko oda tli, neka njom nijesam spet,
neka te ljubim ja u vijeke i služu
40 i neka sva tvoja hotjen'ja oblužu.
I kad duša moja tijelom se rastavi,
da nađe pokoja kon tvoje ljubavi.

Pjesan 17.

Tko da se spomene, jedini moj bože,
od grešna vaj mene i da me pomože?
Tko da me u mojoj boljezni požali,
u ku me za grijeh moj neprijatelj obali?
5 Tko da li bude dat tužnu mi razgovor
i boles izvidat, neg samo ti odzgor?
Jer kada zlobe me i vel'ja zgriješena'ja,
ka tvorih sve vrijeme, razmišljat budem ja,
10 srce mi gork poraz i tuga obide
ter život u taj čas na manje mi pride;
i duša jaoh moja jadovno potamni,
misleći jer tvoja milos već š njome ni,
kojom odjevena jur bješe do sada,
i velmi urešena, jak cvijetjem livada.
15 Iz koje mojijeh rad grijehova i zlobi,
ke slijedih ja do sad, svučena sasma bi.
Cječ toga gdje lijep bjeh, ko tvoja prilika,
tuj sada ogrubjeh ter nijesam tva slika.
Kroz toj zemlji nica, roneći suze van,
20 ispid tvoga lica padnul sam jadovan,
s koje se nigdire dignuti jur nije moć,
neg ničim jak zvire po vas dan i svu noć.
Eto se u momu duhu ja najveći
na svijetu ovomu grešnik mogu reći,
25 jere ozloglašen u tebe jesam ja
i gorko poražen, da nejmam pokoja;
jere sam dobra sva, koja mi bješe dal'
privel'ja milos tva, svršeno rasipal.
Tijem ubog ostah sad, živeć nepravedno,
30 tere mi tužnu glad dodijeva na jedno,
od koga jure mrem, kako viš sam z gori,
jere mi sasma prem uboštvo domori.
Cječ toga uzdišem pun tuge i jada
i kosti me dižem ter k tebi grem sada,
35 jadovno cvileći s velikom žalosti
i k tebi vapeći: oče od milosti,
zgriješio sam na nebi i na zemlji ovoj,
svaki čas proć tebi griješeći, bože moj;
i dobra ka imah, ne mogu neg reći,
40 u zaman potrajah nepravo živeći.
Ter nijesam dostojan, da se sin zovem tvoj,
neg da u vijek imam stan u mucu pakljenoj.
Dopus mi, da sam ja kako tvoj najamnik,
da t' služim sva moja vremena i vas vik.

45 Hotje me pomilit i k tebi prijati,
 i rados prodilit i celov tvoj dati.
A huda ma dila sasma zaboravi
 i meni pretila junčića pripravi,
to jes, milos tvoju, od grešnik utjehu,
50 jer ona svakoju nadhodi sagrijehu.
Dopus mi skrušen'je imati i boles
 za moje zgriješen'je, priteško koje jes;
 i da budem plakat u svako jur doba,
 dokole oplakat bude se ma zloba.
55 Nemoj zaboravit grešnika vaj mene,
 ni lica tvoga skrit ni svrnut od mene.
Prosvijetli tvoje rad milosti pogled moj
 i svijetli meni sad pokaži obraz tvoj,
i hotij k meni prit, jere sam zadosti
60 odmaknut jadovit od tvoje milosti.
Dopus mi tvoja moć pravednijem drumom it,
 zač mi toj nije moć bez tebe učinit;
 jer si ti pravi put, po komu ko bude
 hoditi, truda čut nikadar ne bude.
65 Dopusti, krivina da mene ostavi,
 jer si ti istina, ka pravdu objavi.
Hotje me od smrti vjekušte slobodit,
 jer si sam život ti, kijem žive vas saj svit.
Nemoj me bez tvoje milosti pustiti,
70 nitkore bez koje ne more čas biti;
 jer si vas milostiv, jer si pun ljubavi,
 jer si vas dobrostiv, kako sve bog pravi.
Ti koji od vijeka ljubio si život naš,
 ter grješna čovjeka na pokoru čekaš,
75 rado i ljuveno onoga prijat hti',
 ki srcem skrušeno k tebi se obrati.
Pridi tva velika dobrota s milosti,
 vrh mene grješnika tere mi grijeh prosti,
neka tvu osvetu, kada prit ja budem
80 prid pravdu tvu svetu, oćutit ne budem.
Nemoj da gorkosti i vječni patim cvil,
 jer me si vrijednosti velikom odkupil.
Usliš glas plačni moj za milos od zgori
 i meni prozor tvoj, gdje kucam, otvori.
85 Nemoj tve stvoren'je od tebe odslati
 i moje zgriješen'je na pamet stavljati.
Ako sam jadovan minuto vrijeme toj
 od tebe stojal van za zlobu i grijeh moj:
opeta prizovi dobrota tva mene
90 i duh moj ponovi, rad grijeha ki vene,
neka po boljezni pokornoj prijam ja,
 što no cječ ljuvezni dade mi moć tvoja;

95

na bistrom jezeru svetoga kršten'ja
neka se operu sva moja zgriješena,
da kada bude čas od smrti meni doć,
uzmnožna tvoja vlas neka mi je na pomoć;
nek, ako na sviti bio ti sam protivnik,
u raju slaviti budem te po vas vik.

Pjesan 18.

Priklono te velmi molju,
o prislavni moj Jesuse,
dopusti mi plač i suze,
da se od grijeha mojijeh bolju.
5 I da budem tvoju volju
i zapovijed ispuniti
i svršeno boj dobiti
na ovevem tužnom polju.
10 Molim ti se rad milosti,
milostiv mi hotjeji biti
i zgriješen'ja oprostiti,
kako no jih Petru prosti.
Istinom su teške dosti
15 moje zlobe i velike,
nu su veće bez prilike
neizrečene tve milosti.
Obrni ve pogled k meni,
uzmnožiti gospodine,
neka srce me prosine
20 svijetli pogled i ljuveni.
Dopusti ve, da u meni
ukrijepi se ljubav tvoja,
neka bude duša moja
o njojzi se pasti sve dni.
25 Dopusti mi tvoju pomoć,
da krstjanski živjet budu,
i neka se grijeha bljudu
vele tvrdo i dan i noć.
30 Dopusti mi zdravje i moć
i u miru sve dni biti
i na milos k tebi priti,
kad svijet budem parjat i oć.

Pjesan 19.

Zdrav križu prisveti, stiježe naš bogom dan,
ki platu od svijeti nosil si u sij dan,
i slavnijem još udi Jesusa bil si vas
narešen od svudi, a sve toj radi nas;
5 i krvi zadosti pravednom bi oblit,
ke kaplja vrijednosti nadhodi vas saj svit.
Po tebi jur boj bi Hristos naš vojvoda,
protivne pogubi i mačem smrt im da;
oružja svijem uze i vrlu vlas splesa
10 a nas svijeh iz uze u taj čas odveza.
Jošter nam rad svoje velike milosti
griehove svakoje svršeno oprost;
u svoje kraljestvo čini nas jošte prit
i da nam blaženstvo, koje nije moć izrit.
15 Kroz toj se s krvavijem suzami bez broja
i srcem skrušenijem utječem k tebi ja,
onega moleći, ki na smrt hotje poč
na tebi viseći, da bi mi dal pomoć.
O sladki Jesuse, jedina ljubavi,
20 pogledaj na suze i na plač krvavi,
ki tvorim do volje i javi i u sni,
smišljaje nevolje i gorke boljezni,
pod nebom kojijem ni nit će bit prilika,
ke samo ti podni radi nas grešnika.
25 Cječ toga dižem glas k nebesom dan i noć,
moleći tvoju vlas i vel'ju tvoju moć,
da k meni tvoj pogled obrneš ljuveno
i moju svaku zled opereš svršeno;
i da me od sada u vijeke i amen
30 ljubav tvoja vlada i zgrijeva tvoj plamen.

Pjesan 20.

Kraljice od nebes, je l' itkor na saj svit,
da može tvoj ures zamjerno proslavit?
jere se meni mni, da nigdjer čovjeka
kreposna tako ni nit će bit do vijeka.
5 Pod nebom nije bil, koji bi izrekal
tve slave stoti dil i tebi hvale dal;
jer samo blažena ti se mož zvat i rit
između svijeh žena i vjenčac zlatom svit.
10 Kroz toj se u tebi prebivat ne stidi
vladalac od nebi, ki sva zna i vidi.
Ljubav me potiče, cječ toga jezik moj
spjevati nariče prislavni ures tvoj.
Nu ne vim bez tvoje pomoći nikadar,
od gospoj gospoje, najmanju rijet satvar.
15 Tijem griješno srce me prosvijetli i pamet,
koja je puna tme i kom sam velmi spet,
neka ja jedini tvoj ures i dike
slavim sve moje dni i moje sve vike.
20 Nu listje od gora i zvijeri sve gorske
i kaplje od mora i ribe još morske
i višnje zvijezde sve prije bih ja zbrojil,
neg stoti slave tve u pjesni rekal dil;
jere su kreposti u tebi razlike
i vječne lijeposti, kojijem nije prilike.
25 U tebi neizmjerna dobrota stanuje
i ljubav zamjerna i razum kraljuje.
Ti s' slava oda svih, i hvata i dika
svetica nebeskih i bit ćeš sva vika.
30 Višnji te svjetlosti sunčanom uresil
i svakom milosti, ljubavi tvoje dil.
Rođen'ju ti s' mati, kći i vjerenica
i hoćeš s' vijek zvati čas od svijeh djevica.
Između svijeh strana i narod od sviti
samo ti izbrana bi sinka roditi,
35 ki naše prosinu tamnosti za ljubav,
ukaza istinu, stavi nas na put prav.
Slobodi iz uze vas svoj puk izbrani
i gork plač i suze od njega odstrani.
Pričista djevice, umiljenstva puna,
40 od kraljic kraljice, uresna ti s' kruna,
ka je nakićena zvijezdama od nebi
i koja spravljena od vijeka bi tebi.
Prisvijetla ti s' zvizda od mora ovoga,
slava, čas i gizda stvoren'ja svakoga.

45 Iz tebe sunce sja za svu moć i krepos,
ti s' prozor od raja i rajska tva lijepos
kon višnje ljubavi i vrh svijeh gospoja
u kruni na glavi pribivat dostoja.
Ti sinka porodi, puna sve milosti,
50 koji nas slobodi od vječne gorkosti.
Po tebi može moj utješeni duh biti
i vazda u božjoj milosti živiti.
U tebe ki svoje ufan'je postave,
nužno sve dni svoje ter ime tve slave.
55 O slavna djevice, branjenje grešnika
od smrtne strjelice i rane bez lika,
po tebi dresel'je Evi se obrati
u svako vesel'je, u kom će vik stati.
Višnji bog od zgori, za dat ti ljuven dar,
60 ljepšu stvar ne stvori od tebe nikadar.
Ljepša si neg trator i neg džilj rumeni,
milija neg li bor uz kladenc studeni.
Ljepša s' neg ružica ubrana prije dzore,
svjetlja neg danica kad sine vrh gore.
65 Svjetlji je tvoj pogled neg svjetlos sunčana
i slađi neg li med i nebeska mana.
Bjelja si, neg li lir i mramor pribili;
ti si moj rajski mir i pokoj moj mili.
Ti s' moja sva misal i bit ćeš sve dni me,
70 tvoje sam zapisal u srcu mom ime.
Ti s' moje ufan'je i rani lijek mojoj,
ti s' dobro me stan'je, ko zdrži život moj.
Ti s' moje sve blago i blaženstvo vječno,
kamen'je pridrago i zlato istočno.
75 Ti s' rados sva moja, ti si moj razgovor,
po tebi ufam ja u višnji priti dvor.
Kroz toj te ja molju, ako si ikadar
na ljudsku nevolju svrnula pogled zgar,
da na me pogledaš i svrneš pogled tvoj
80 i da mi pomoć daš u tuzi moj vel'joj;
u plavci er se sad nahodim nejakoj,
s kom more, daž i grad i vjetri biju boj,
koji nje slabu moć lasno će pridobit,
ako ti u pomoć ne budeš meni bit.
85 Cječ toga molju te, pozri na me stan'je,
jer sve dni ja u te imo sam ufan'je;
ter tužni život moj izbavi od tuga,
neka ja u ovoj sam plavci bez druga
poginut ne budu za zlobu i moj grijeh,
90 neg da se sabljudu, dopus mi, na pospjeh.
I veće čas ne ckni, jer kako strijel bježe
nevoljni moji dni a smrt se približe.

Usliš me moljen'je, djevice jedina,
i za me zgriješ'en'je moli tvoga sina,
i njemu, jaoh, mene tužna priporuči
ter kad se od mene grešni duh razluči,
da ga bude prijat za milos on k sebi
i vječni mir mu dat i pokoj na nebi.

Pjesan 21.

O istini sinu božji,
koji tvojom dragom krvi
nam, koji smo smrad i crvi,
sagriješena sva odloži.
5 Jer na pospjuh nas izbavi
vječne tuge i žalosti,
a sve radi tve milosti
i dobrote i ljubavi.
10 Prosvijetli ve pute naše
i ufana daj nam sroka,
jak kraljevom od istoka,
ki te smjerno darovaše.
Jere tamnos privelika
15 od nečistijeh našijeh dila
pute nam je obujmila,
ki su od tebe do grešnika.
Cječ togaj nas ne ostavi,
neg nam dopus tvoju pomoć,
20 da slijedimo i dan i noć
ne pristajuć tvoj put pravi.

Pjesan 22.

Prije će svijet biti bez pravde i suda
i ljudi živiti bez muke i truda;
prije će gork biti med, sladak jijed i nalip,
i vruć snijeg, mraz i led, i oči steći slip;
5 prije će sva mora prisahnut na sviti
i ribe vrh gora početi se ploditi;
prije će plod roditi panj osječen i suh vas,
i studen bit oganj, kako led ali mraz;
10 prije će se natrag moć sve rijeke uzvrnut,
i svijetli dan u noć mrklu se obrnut;
prije će brda poč s mjesta i otiti
i sunce krepos oć, da veće ne sviti;
prije će biti mir u paklu i pokoj
i imat gorska zvir u vodah stanak svoj;
15 prije će sunce zač ondje gdje istječe,
i smrti lijek se nač, ka mori najpreče;
prije će se nebesa i zemlja sastati
i mrtva telesa nepokoj prijati:
neg li će i kadar na manje prit ljubav,
20 ku nosi višnji zgar čovjeku ne pristav,
a sve toj svoje rad milosti neizmjerne,
ka ucknil' nije nikad pomoći privjerne.
Tijem nitkor ne zgubi ufan'je do vika,
jer višnji bog ljubi do svrhe grešnika.

Pjesan 23.

Veliku t' moć ima smrt i nje, jaoh, poraz,
odkole vazima pod svoju svaka vlas,
ne gledav nikoga, ni mlada ni moćna,
bogata, uboga, zdrava ni nemoćna.
5 Tijem jak od valova i rijeka sve vode,
jezer i blatova u more odhode;
pod nebom tako svak, koji se jes rodil,
njetko prije njetko pak poći će pod nje kril.
Dake moć od držav i mnoštvo od blaga
10 i biti jak i zdrav - ništor ne pomaga.
Kroz toj nije moć kuda uteći, moj bože,
gdje nas smrt prihuda iznaći ne može,
ka će prem tužni moj duh s tijelom rastavit,
po mnogo biljeg toj kaže mi ovi svit.
15 Zatoj te ja molju, milosti tvoje rad,
u vel'ju nevolju pomози mene sad,
tere mi krepos daj, svijes, pamet i razum,
da svrnut moj stupaj na pravi budem drum.
I moje bez broja grijehove odpusti
20 i neka od njih ja budem se vijek bljusti.
Dopus mi tvoja moć strpljen'je imati,
kad k meni bude doć smrt, da me prikrati;
kad tamni i strašni nje obraz zagledam,
cječ koga po sve dni i drhćem i predam;
25 i kada privrlu i britku nje kosu
ugledam na grlu, sve tuge u kom su,
bljudi me na taj čas, ljubavi tvoje dil,
da ne bi ka napas tužna me privaril',
neka moj duh grješni u pokoj vjekovit
30 k tebi, bože višnjji, na milos bude prit.
I od nje mišljen'je čestokrat imati
čovjeku griješen'je pomaga parjati;
zač velmi uklanja od grijeha i bljude
taj miso svakdanja od smrti prihude.
35 Jer pismo govori, za nauk nami dat,
da svak tko što tvori, ima svrhu gledat,
ako će da nigdar ne zgriješi višnjjemu,
ni da najmanju stvar učini proć njemu.
I svak, tko u sebi razmišlja smrtni rok,
40 ima znat jer grijeh bi od smrti vas uzrok,
er bi naređeno Adamu umriti,
kad voće branjeno bude okusiti.
I o njoj misliti čovjeku pomaga,
da bude dijeliti ubozijem od blaga,

45 i za grijeh boljezan u srcu imati
i gorko po vas dan i svu noć plakati.
Jer kralj Ezekija, kad mu s' smrt navijesti,
procvili jak zmija očima i svijesti.
50 Kroz toj mu rad tvoje milosti vel'je ti
za vrijeme njekeje prodli rok od smrti.
Također kralju kad ninivskom čini rit,
da mu se ima grad u propas oborit,
tere on haljine kraljevske tad svučē
i na se vrećine razdrte obuče,
55 i gorko za grijeh svoj u srcu procvili,
ter ne htje slijedit toj, neg li se na nj smili.
Tijem k smrtnoj nevolji kad čovjek bliže jes,
imo bi bit bolji i bolju slijedit čes,
i velmi rad zloba srdašcem cviliti
60 i u svako doba za nje se moliti.
Nu što ću jadovan od mene ja riti,
koji sam svaki dan to huđi na sviti?
Niti se za moja zgriješēn'ja kad molim,
koja su bez broja, ni srcem vijek bolim.
65 Tijem na pokajan'je privedi mene sad
i daj mi plakan'je grijehova mojijeh rad,
i meni oprosti, smjerno te molim ja,
cjeć tvoje milosti sva moja zgriješēn'ja,
neka smrt misleći ostavim zledi me
70 i tebe slaveći potrajem sve vrime;
i od sad po vijek vas, radi tve ljubavi,
u koj je svaka slas, da slijedim put pravi,
neka ja ne budem na vječnu smrt priti,
nego li da budem bez konca živiti.

Pjesan 25.

Kad godijer, bože moj, tvoi sudi velici,
kojime nije ni broj, i puti razlici
pridu mi na pamet, od straha oni čas
ostanem jak vazet i jakno smamljen vas,
5 misleći u meni, krozač jad i gork trud
 zadavaš vaj meni i žalos oda svud.
Zač mnogijem tuge daš jak Jobu i Tobji,
da srca njih kušaš a ne rad njih zlobi;
a mnogijeh budeš ti svijestiti odizgor,
10 kako no prosvijesti Nabukodonosor';
pak mnogijeh pedepšeš, kako Farauna,
neka njih srca streš, koja su zla puna,
ki po pedepsan'ju to huđi budu bit
tere se njih stan'ju ne može dobra rit.
15 Žalostiv još mnogih pohodiš za tijem pak,
ne radi grijeha njih ni radi njih rodjak,
neg da se proslavi u njih ime tvoje
i krepos objavi i djelo svakoje,
jak slijepca ki bješe slijep od porođen'ja,
20 u kom se vidješe tva vel'ja zlamen'ja:
jere mu vid vrati i čini da u te
bude vjerovati i slijedit tve pute.
A mnogijem skončan'je i tolik zadaš jad,
jer zgubu ufan'je i umru togaj rad,
25 ter tužni na semu i onomu sviti
u duhu svojemu budu zla patiti.
Kako se jur ćati od Antioka toj,
u život ki pati i u smrt nepokoj;
od koga reče ti na oni sudnji čas,
30 da mu ć pokazati pleći a ne obraz.
U kom se od tjih sad nahodim broju ja,
ne može toj nikad dosegnut svijes moja,
ter se je srce me i duša smutila,
razmišljav sve vrijeme velika tva dila.
35 Prislavni moj bože, nitkore vijek ini
togaj znat ne može, razmi ti jedini.
Jer toj znat pod nebi čovjeku nije dano,
tere se ja k tebi utječem ufano
s plačnijemi očima i molim tvoju moć,
40 da ova tuga ma, ku patim dan i noć,
na gorko suđen'je ne može meni bit,
neg li na spasen'je i na mir vjekovit.
Svakoje jer trave, gorčije koje su,
vele prije ozdrave i nemoć odnesu.

45 Tako plač i tuga i srčana boles
i žalos ka druga za dušu bolja jes;
jer tuge učine grešniku parjati
svjetovne taštine a tebe poznati.
50 Kako se jur piše, parjal' su griješen'ja
zacjeć jer patiše mnoga poražen'ja.
Zatoj te ja molju, dopus mi na svijeti
tugu i nevolju strpljeno podnijeti,
i da već ostavim griješen'je svakoje,
a u te da stavim ufan'je sve moje.
55 Hotjej me po tvojoj dobroti pomilit
i duši mom pokoj i rados podilit,
neka se mimo toj tvoj zovem i pravim
i neka vas vijek moj služim te i slavim.

Pjesan 26.

Ovi se život naš, jedini bože moj,
kako ti dobro znaš, može rijet nepokoj;
jere se zadosti jadovno provodi
i s vel'jom žalosti opeta ohodi.
5 Toli je tužan vas, jaoh, i pun nevolje,
jere smrtni poraz jur bi ga zvat bolje.
Za što se nitkore u život na svijeti
pokojan ne more ni vesel čas rijeti.
10 Uzrok je od toga neposluh samo bil
rodjaka staroga, ki najprije jes zgriješil,
kojemu ti milo satvori dvije stvari,
to jes: duh i tilo, kojijem ga nadari.
Jošte mu velike ljubavi tvoje dil
darove razlike tad bješe odredil.
15 Jer tijelu zemaljski, gdje smrt prit ne smješe,
a duši nebeski pripravil raj bješe.
Tijem uzrok nijesi ti čovjeku, neg zloba,
da bude patiti trud u svako doba.
Eto si jur s nami ne samo pravdu tvu
20 djelovo, kojoj mi davamo slavu svu,
nu vel'je smiljen'je, cječ koga mnozijeme
prostio si zgriješen'je u potrebno vrijeme.
Anđele s nebesa a za njih oholas
tvoja moć poplesa i vrže u propas,
25 a crvcu onomu grijehova oprosti,
tere se po tomu kažu tve milosti.
Jere njih osudi u vječnoj stat tuzi
a njega da trudi i da smrt okusi.
Tijem kako vrh sveti i našijeh telesa
30 uzvisil jesi ti, bože, tva nebesa:
tako tvoji sudi, kojime broja ni,
zamjerno od svudi jesu uzvišeni.
A toj jes velika pravda i milos tvoja,
koja se grješnika pomilit dostoja.
35 Jer ako trud i jad i cviljen'ja mnoga
patimo grijeha rad rodjaka prvoga,
koliku boljezan, kolik trud i poraz
dostoji po vas dan patiti svaki nas?
U grijesijeh svak čas stav, najliše tužan ja,
40 ki griješih nepristav vremena sva moja.
Kroz toj već ti s nami milosno djeluješ,
kada nas tugami pohodit gdje budeš,
na svijetu od kojijeh tko bude izbavljen,
u broj od izbranijeh neće bit postavljen.

45 Jere je pisano: vaj budi onijem svim,
kijem ovdi jes dano vesel'je sve sasvim.
Piše se pak ovoj od onijeh općeno,
koji trud i jad svoj podnose strpljeno:
svi da ste blaženi, ki srcem plačete,
50 jere utješeni radosno bit ćete,
i kad progoniti na svijetu budu vas,
hoćete vi biti blaženi u taj čas.
Potrebno dake jes, kad no se gdi pati
tužica i boles, strpjen'je imati.
55 Jaoh, nu nebog ja govorit ne vim šta,
budući sva moja potrajal godišta,
ne htivši nikoje žalosti na svijeti
za griješen'je moje strpljeno podnijeti,
koje t' sam satvoril i stvaram na svak čas,
60 sve hude ćudi dil, ku slijedih život vas.
Cječ toga, bože moj, molim te za svu moć
budi mi u mojoj tužici na pomoć;
nemoj me pustiti kroz mu zled veliku
da budem otiti jak drvo niz riku;
65 neg smrsi svakoje za milos tej zlobe,
ke se su sred moje ugnjezdil' utrobe,
tere mi dopusti, da se naprijed budem
umjet i moć bljusti, da t' zgriješit ne budem.
I hotjej meni dat tvoje ustrpljen'je,
70 da krepko budem stat na svako cviljen'je;
i da tvoj združiti ja budem mir vječni,
a neka tužiti ovdi mi daš sve dni.

Pjesan 27.

Znam, da je uljesti potrebno, bože moj,
po vel'joj bolesti i tuzi u raj tvoj;
jer kako jedna plav, po moru ka hodi,
sve dni se nepristav u tughah nahodi,
5 dokole uniđe u porat žuđeni;
nu kada u nj pride, već joj se bojat ni:
nevoljni čovjek tač podložan jes sve dni
pod čemer, jad i plač i tužne boljezni,
i pod zla još mnoga, s kijem život provodi,
10 dočijem od ovoga svijeta more brodi.
Da kada u ruke od smrti on dođe,
sve tuge i muke za sobom on ođe;
jere si rad tvoje naredil milosti
da ovdi svakoje patimo žalosti,
15 jeda nas one daj usile parjat grijeh,
da bismo vječni raj iskali na pospjeh.
Uvjet od naravi, ki š njome tvoja vlas
na svijetu postavi, patit nam jes poraz.
Potribno bi tako i Hristos da pati
20 paka da stupaj svoj k nebesom obrati.
Ova je boljezan, ka na se svijeh prima,
jak dohodak jedan, ki narav dat ima;
ali kako brijeme, koje je nositi
držana sve vrijeme, dočijem je na sviti.
25 Tijem svi s dobre volje imamo podnosit
tuge i nevolje, ke dijeli ovi svit.
Ali ja, koji toj jadovan dobro znah,
najmanji nepokoj strpljeno ne prijah,
jak da je besudno pribivat kad godir
30 žalosno i trudno, pateći gork nemir.
Molim te, oprosti jedini bože moj
vel'joj neharmonosti i nepravdi mojoj.
Ne pozri na moje svakdanje griješen'je,
nego li na tvoje veliko smiljen'je,
35 ter zlobe me smrsi i hudo činjen'je
a stavi u prsi me krepko strpljen'je,
i dopus od danas da t' haran budem bit
i tebe po vijek vas slijediti i ljubit.

SEDAM PSALAM POKORNIJEH kralja Davida

U knjigah ovezijek Nikola Dimitrović
se'am salam pokornijeh, ke David grijeha cić
k višnjemu odpravi, s pomoćju od nebes
rad božje ljubavi u pjesni stavil jes;
5 i druge molitve iz srca ke prosu,
na slavu koje sve da budu Hristosu.

Komu da sluga tvoj milije i draže,
jedini bože moj, se knjige prikaže,
10 neg Tebi koji nas od ništa satvori
i u dar saj svijet vas i višnje sve dvori,
i dobra još mnoga za milos nami da,
jer sina dragoga na gorku smrt prida:
jošte ga mnoštva rad od tvoje ljubavi
ka svetijem ocem tad nad pako odpravi,
15 neka jim žalosti i tuge i poraz
u vječne radosti obrne u taj čas.
Na svijet ga posla ti, neka se da prodat,
za nas odkupiti i rajski mir nam dat
i da ga pogrdit budu i psovati
20 i svako zlo na nj rit za nas počtovati.
i da se od grešnik dopusti umrijeti,
neka mi po vas vik budemo živjeti.
Neda nas tvoje dil milosti đavlom strt,
za sve jer osudil bješe nas svih na smrt.
25 Jere nas grešnike jur bjehu priveli,
jakno razbojnike, gdi se gork plač dijeli;
nu nas sin tvoj ote iz vrljeh njih ruka
tere nas zledi te slobodi i muka,
koji dar neizmjerni srcem razmišljati
30 ima svak po sve dni i za har prijati.
A ja ga svršeno u zabit postavih,
ter tebe ljuveno ne služih ni slavih,
nu bludne taštine, koje su bez broja,
i mnoge krivine po sve dni slijedih ja.
35 Molim te oprost, bože moj, bože moj,
rad tvoje milosti neharnosti mojoj,

i zlobno srce me od grijeha izbavi,
neka te sve vrijeme i služi i slavi.
I u me tvu ljubav hotje ukrijepiti;
nek od sad nepristav budem te slijediti;
i meni dopusti, da vel'je tve dare
ne pustim iz usti ni iz srca nigdare;
i da ovo moje bude bit tvoren'je
na hvaljen'je tvoje i na me spasen'je.

Psalam 1.

Pokli mi dopusti, da zlobno srce me
i grešne još usti pomenu tve ime,
veliko toga rad ufan'je jur stekoh,
tere se k tebi sad s molbami utekoh.
5 Cjeć toga tužan ja, ki cvilim dan i noć,
kroz moja griješen'ja molim te za svu moć,
u gnjevu tvom nemoj mene pokarati,
ni u srdžbi tvojoj grješna podepsati.
10 Budi mi milostiv, uzmnožni bože moj,
negledav, jer sam kriv i zloban ovakoj;
jer veće jes tvoje najmanje smiljen'je
nego li sve moje veliko zgriješen'je.
Eto sam bolan vas, kroz toj me ozdravi,
ti koji imaš vlas vrhu sve naravi.
15 Jer lijek me nezdravi i moje nemoći
u bil'ju i travi i ljudskom ni moći,
neg samo u tvojoj, veliki moj bože,
kreposti jedinoj, ka tvorit sve može.
Tijem ako ljekar moj ne budeš ti biti,
20 sve dni ću ovakoj boležljiv živiti.
Kroz toj me izvidaj i zledi izbavi,
i razum meni daj, da slijedim put pravi.
Jer tužne me kosti, u kojijeh moz' vene
i sahne, zadosti velmi su smućene.
25 Jure zglob od zgloba meni se rastaje
u svako ter doba pribivam plakaje.
I duša tač moja i pamet i sva svijes
u kom ni pokoja, smetena velmi jes.
Tolike protiv njoj napasti ishode,
30 jedne š njom biju boj a druge prihode.
Da nu ti kadgodir na me se obrati
ter mojoj taj nemir dušici prikrati.
Spasi me rad tvoje milosti, moj bože,
nitkore bez koje spasen bit ne može.
35 Jere nije pod nebi tko vječnom smrti mre,
da bi se o tebi spomenul kad umre,
također u pako postavljen kad bi bil,
da bi svoj grijeh plako i tebe spovidil.
Zač koji u mukah pribivat dostoje,
40 dobro jim u rukah ne stoji nikoje.
Tijem ovdı da me sad moj grešni duh ođe,
i mojih grijeha rad u pako da pođe;
kako bih na svijeti dobrotu tvu mogal
narodom izrijeti i njozi hvalu dal?

45 kako li sve vike mogal bi glasiti
 darove razlike, koje mi dade ti?
Zač kad bih grijeha dil u muke bil stavljen,
 tad ne bi nigdar htill od mene bit slavljen.
Tijem momu životu hotjej dopustiti,
50 da vijek tvu dobrotu ja budem slaviti,
i neka zadosti dobra, ka nam sazda,
 po vel'joj milosti spovijedam ja vazda.
Trudim se za svu moć gorko uzdišući,
 odar moj svaku noć suzami perući,
55 Postelju moju tač i javi i u san
 roneći gorki plač poljevam jadovan,
ter se je oko me, u komu vida ni,
 i koje je puno tme, smutilo u meni.
Eto jur među svim ostarih nebog ja
60 neprijateljnim mojim, koji su bez broja,
i ki su bez srama i stida ovakoj
 sjedijema kosama obujmil' život moj,
ter nove saspeli meni su tonote
 da bi me odveli od tvoje dobrote.
65 Jer hoće na silu, da moje dni strajem
 bludnosti u krilu kroz ku se skončajem
i kroz ku čas i hip pribivam cvileći
 gorčije neg nalip suzice roneći.
Također još ine bjehu mi u misal
70 stavili taštine, ke ne bih ispisal.
Jur bjehu sve sprave odredil', da moje
 srdašce tej slave svjetovne opoje;
ali ja krepko stah, kako stup kameni,
 ter uho me ne dah morskojzi sireni,
75 neg ljevah na svak čas kroz grijeha velike
 niz blijedi moj obraz od suza dvije rike.
Nu dake sprave te hoćeš jim skoro ti
 rad tvoje dobrote sasma prikratiti.
Kroz toj svi na pospjeh od mene pođite,
80 vi koji u djelijeh nepravde slijedite;
jer moje višnji sad usliša cviljen'je
 i primi svoje rad milosti moljen'je.
Neka se svi kroz toj pometu i stide
 i svrnu stupaj svoj ki me nenavide.
85 Jur biše hvaljena od vijeka prvoga
 tri sobstva združena s jedinstvom od boga,
tijem prava bud scjena, bud njima čas mnoga
 i segaj vremena i doba vječnoga.

Psalam 2.

Svi da su blaženi, kojijem je prošten grih
i kim su skroveni grijehovi vel'ji njih;
blaženi muž oni među sva stvoren'ja,
kojemu višnji ni navrgo zgriješen'ja
5 i komu u duši ni zlobe ni zledi,
neg pravdu on druži po vijeke i slijedi.
Eto što do sad ja satvarah potaje
zgriješen'ja vaj moja, boles me skončaje,
ter mi se zgodil' jes, kako no čoviku,
10 koji nije htio boles pokazat lječniku.
Kroz toj su me kosti, u kojijeh nije moći,
u vrloj zadosti ostaril' nemoći,
cječ koje za mal čas na pomoć vapeći,
privel'ju tvoju vlas nepristav cvileći,
15 u dne i u noći, tva ruka viteška
u koj su sve moći, vrh mene oteška,
ter nebog svakoje, kada trn proskoči
grešno srce moje, oćutih žestoči.
Jurve sam parjal zled, ku ćutih vele dni,
20 tijem sveti tvoj pogled bez srdžbe svrn k meni,
jer suze sej moje, ke ronim grijeha dil,
jur su plam od tvoje rasrdžbe pogasil'.
Pak ti znaš, jer sam ja samo tve stvoren'je
i prilika tvoja, a ti me spasen'je.
25 Ja ti sam zlobe me, ke držah skroveno
minuto toj vrijeme, pokazo svršeno.
Jer oni vel'ji strah, cječ koga u meni
zgriješen'ja satvarah, ni broja kojim ni,
jur mi se svrnul jes u vel'je ufan'je
30 ter mi je vratil' svijes i smiril me stan'je.
Tijem zlobe, ke slijedaš, ostavih sasma prem
i ohol što idah, umiljen sada grem;
nu vel'ja tva ljubav, životu ka momu
pokazal' jes put prav, uzrok je bil tomu.
35 Prislavni moj bože, pod nebom taj tko je,
stoti dil da može dobrote rit tvoje?
i vel'je milosti i one ljubavi,
koja me gorkosti pakljene izbavi?
Dobro ne budući spovidil tebi zled,
40 srce me razvrući, ko bješe kako led,
i tvoju na pospjeh milos mi hotje dat,
jer ćeš prije prostit grijeh, neg li za nj pedepsat.
Kroz toj svaki čovjek posvećen još da je zgor
(bez grijeha jer u vijek ne može bit nitkor),

45 ima se na sviti u vrijeme svakoje
prikiono moliti za zgriješ'en'je svoje,
i gorku ćutiti u srcu svom boles,
jer dobro ćiniti potrebno vazda jes.
Njekoji razgovor odkle mi veće ni,
50 srdašce jak mramor steko sam u meni,
tere sam mimo toj cjeć tvoje ljubavi
obrnul stupaj moj za slijedit put pravi.
I akoprem dosti pospješ'an nijesam bil,
nu u tve milosti, znam, nijesam još zacknil.
55 Jer oni ki budu svršeno uckniti,
hoće jim za ludu i zaman sve biti.
Još kad bi iz oći potope ljevali,
ne bi t' se na oći nigdar približali.
Zač nećeš tada htjet ćuti njih plakan'je
60 ni poste njih vidjet ni njih pokajan'je.
Ti s' me utočište i dobro svakoje,
ti si pribježište od tuge sve moje,
ka bješe do sada život moj obujal'
i srcu mom jada s čemerom dosti dal'.
65 Kroz toj me vesela, molim te, učini,
neka ja od sela mirujem po sve dni.
Ćuju tvoj slavni glas, jedini bože moj,
koji mi na svak čas govori sve ovoj:
razum ću, svijes i um dopustit ja tebi
70 i hoću t' pravi drum pokazat od nebi,
ter ću utvrditi vrh tebe oći me,
da u vik slaviti budeš moje ime.
Je l' itkor na svijeti, da može zamjerno
ovo me izrijeti vesel'je neizmjerno?
75 ko višnji rad svoje velike ljubavi
u srce tać moje kreposno postavi.
Jer tužan jure bih pogriješ'il put pravi,
ter kako slijep idih k nevoljnoj dubravi,
u koju zahode oni, ki život svoj
80 u krilu provode bludnosti ljuvenoj.
Jer veće ovi svit neg ti boga ljube
za rados, ka će bit i proć, vječnu gube.
Nu sasma višnja čes miso mi tuj skrati
i pamet i mu svijes na pravi put svrati.
85 Nemojte jakno konj i mulac vi biti,
ki kad hoć proć mimo nj, pruca se kopiti.
U kojih uma ni ni stida ni srama,
ćeljusti njih stegni oglavmi i uzdama,
neka se oni tad ne budu prucati,
90 kada ih grijeha rad budeš pedepsati.
Mnoge su na sviti od bićev prilike,
kijem opći svijestiti višnja moć greš'nike;

nu koji ufan'je u bogu imaju,
u miru njih stan'je sve dni uživaju.

95

Veseli budte vi svi u gospodinu,
koji ste put pravi slijedili i istinu;
i ki ste pravedni i čisti u svemu,
slavte se po sve dni u srcu vašemu.

100

Od zemlje počete do sada, sad i sved
trojice prisvete svak slavu pripovjed,
i vik ne pristale naricaj njoj hvale.

Psalam 3.

Molim te, bože moj, ljubavi velika,
u gnjivu tvom nemoj karat me grešnika,
ni u srdžbi tvojoj svijestiti htjeje mene,
po vas dan u kojoj tužni duh moj vene.
5 Zač ljute tve strile srce mi raniše,
nu drage i mile meni dosti biše.
Jer grihov bez broja, u kojih živiše
grešna duša moja, mene slobodise;
iz kojih skočih van pri vel'joj potrebi
10 jakino konj jedan uboden iz glibi.
Kako dobar ljekar, ki zna mu nemoć svu,
ukrijepil jesi zgar vrh mene ruku tvu:
tijem hotjeje izvidat ljute rane moje
i meni pomoć dat milosti cjeć tvoje.
15 Jer zdravja u mojoj puti ni rad gnjiva,
a zdravje i mir moj s tobome pribiva.
Ti sam me nevolje i ovi bridak nož
koji me sveđ kolje, u rados svrnut mož.
Velmi su me kosti, na kih se opirem,
20 nemirne zadosti ter nebog jedva grem.
Bojim se u trudu, prije neg li za moj grih
boljet se ja budu pomanjkal da ne bih;
prida te jer moje bezakonje pride,
grešni moj duh koje i glavu nadide;
25 ko po taj ćutim put tegotno na meni,
da obraz moj svrnut proć nebu moć mi ni,
ter kako luk jedan otegnut do mjere
grem sagnut po vas dan, ničević jak zviijere.
Jer ništor teže bit od grijeha ne može,
30 prem da vas saj svit u breme podlože.
Cjeć toga jakosti veće nije ni malo
ni koje kreposti u meni ostalo,
koje mi toj breme, kroz ko ću plakati
i tužit sve vrijeme, svršeno prikрати.
35 Jere se me rane velmi usmrdješe
i sa svake strane jadovno sagniješe;
zač od njih, jak čovjek ki ne zna ničesar,
ne umjeh tužan lijek ni pomoć prašat zgar.
Kroz toj se prostro sad od mojijeh jur mesa
40 toliki velik smrad priko svijeh nebesa,
jer višnji svoj obraz od mene sakriva,
i stoji na svak čas proć meni pun gnjiva,
videć tač duh moj, od ništa ki stvori,
u puti jaoh mojoj u grijesijeh gdi gori.

45 I za toj nikoga ne krivim nebog ja,
neg mene samoga i moja bezumja,
koja mi ovomu činiše da služu
svijetu laživomu, cječ koga plač družu.
Smišljaje na mnoštvo od nevolja mojih
50 poznavam uboštvo u koje stavljen bih,
zacječ jer dan i noć vladaoca višnjega
ne ljubih za svu moć ni slijedih vrh svega.
Nu vel'ja oholas, koja mnom vladaše,
i koja moju vlas visoko dizaše,
55 ter mišljah u meni, da se ja na svijeti
u svemu blaženi mogu zvat i rijeti,
jur je ponižena, padnuvši od zgori,
jak jela zelena, ku pastijer obori.
Tijem što htjeh ohol it ludosti nadiljan,
60 sada grem priklonit i dosti uhiljen.
I tako ja od sad pateći boljezan
zgriješen'ja moga rad trajat ću noć i dan.
Tijem žalos cječ zloba, s kom život provodaš,
(jer u svako doba zlovoljan ja hođaš)
65 i moje dresel'je i čemer priljuti
u rajsko vesel'je višnji će svrnuti.
A sve toj svoje dil milosti velike,
ka nikad nije ucknil' pomoći grešnike.
Jur srce i duh moj pun je porugan'ja
70 i već nije u mojoj puti zdrava stan'ja.
Misleći bludnosti, u kojijeh zaspal bjeh,
i mnoge ludosti, do sada ke slijedjeh,
žalostan jur jesam i velmi se smjerih,
rad uzdah', koje sam podiral za moj grih;
75 ter tašta ma slava parjal' je sve hvale,
jakino dubrava, kada ju popale.
I oholas moja priklonstvu jur se dal'
i tvrdos svakoja u meni je omekšal'.
Prid tobom, moj bože, od koga nijedna stvar
80 tajat se ne može ni skriti nikadar,
jer svete tve oči pozrijeti mogu svud
jak sunce s istoči kroz bistar caklen sud,
željen'je moje ni ni uzdisan'je skrovno,
koje ja po sve dni podiram jadovno;
85 ni suze bez broja, ke ljevam na svak čas
niz lica vaj moja ter hodim tužan vas.
I srce u meni velmi se smutil' jes,
i javi i u sni pati trud i boles;
jere sve kriposti, ke za me biše boj
90 hrabreno zadosti, odoše život moj.
Bojim se togaj dil tere duh moj vene,
da ne bi pridobil neprijatelj vaj mene.

Nu tko da strah i vaj ne bi imal i gork cvil,
koga bi družba taj jak mene ostavil?
95 Prem kako sred luga kad putnik bude zać,
prid večer bez druga ter puta ne vi nać,
ni zna već svrtati kamo će stupaj svoj,
jere se dan skrati a pride noć u toj,
jur bih se našo ja i već bih tužan bil,
100 neg jer sam ufan'ja u boga sva stavil,
u kom se pokrijepil' jadovna duša ma,
i veće danak bil ne pozrim očima,
jer od njih svjetlosti pođoše i vas vid
da tašte radosti ne slijede u naprid,
105 ter moga života veće ne primaga
svjetovna ljepota ni koja stvar draga.
Jere je obujmil jak oblak sunašce
pokornji plać i cvil vid i me srdašce.
Tijem se moj grešni duh od svijeta odmeće
110 i njemu na posluh mimo toj bit neće,
ter kako jedan cvit oznobljen od slane
bude se pojavit od zrake sunčane:
tako se prem duh moj i srce u meni
ponavlja po tvojoj milosti po sve dni.
115 I tvoje u me zgar pride govoren'je,
veleći ovu stvar kroz ljudsko griješen'je:
Prijatelji jur moji protiv meni staše
i bližnici, koji ljubav mi kazaše,
i ki blizu staše, na dalek ostaše,
120 silu mi činjaše, ki duh moj iskaše.
Eto ja u plaću i tuzi čemernoj
proročki tomaću tve riječi bože moj.
Jer mi se skup jedan sve čini viditi,
proć tebi gdi je van izišal boj biti,
125 od iskrnijeh tvojijeh, koji su zgubil' svijes
oružje od kojijeh neharstvo vel'je jes.
Tezijeme dobra sva, kojijem ih nadili
neizmjerna milos tva, jesu ti platili.
Kroz toj ih najbrže, kako stril iz luka,
130 od sebe odvrže kreposna tva ruka,
da zna svak pod nebi tko ime tve slavi,
jer nijesu vik tebi prijatelji bil' pravi,
za sve jer činiše tva posvetilišta
i riječi tve štíše po mnoga godišta.
135 Zać usti svi tebe na svak čas slavljahu,
a srcem od tebe daleko stojahu.
Slijedi nam još tvoje govoren'je ovoj,
koga jur puno je srce me i duh moj:
Oni ki u meni taštine iskaše,
140 velike proć meni rekli jesu laže,

meu sobom mrmljeći, jak more pri kraju,
i pčele leteći, kada med zbiraju.
Tere su nepristav kušal' sve načine,
da na me ki sam prav obrnu krivine.
145 Tijem misli zle dosti oni su mislili,
kako bi kreposti moje okrivili.
Toli hudi bjehu, proć meni jer stoje
psovkami zovjehu molitve sve moje,
ter zledi i zlobe, kroz ke me karahu,
150 iz hude utrobe na mene valjahu.
Ali ja kako gluh radi umiljen'ja
tej psovke njih ne čuh ni manje mrmnjen'ja,
neg željah moje rad velike ljubavi
da bi se svrnul' kad slijediti put pravi;
155 i kako da nijem bih, ništor ne govorah,
ni usta ja mojih nigdir ne otvorah,
gdje svjedoke krive, koji govorahu
satvari lažive, proć meni vođahu
tere njih oholas zlobami svakojim
160 dobivah na svak čas priklonstvom tad mojim.
Jošte se dopustih, jak čovjek da sam ja,
komu nije u ustih nigdar pokaran'ja.
O slavni bože moj, o kralju od nebes,
velik ti razum tvoj i ljubav tvoja jes;
165 tere po vel'jemu hotje ustrpljen'ju
nauk dat tvojemu dragomu stvoren'ju,
da može ovi svit, koji je tužan vas
i velmi jadovit, pridobit za mal čas.
Kroz toj se umiljen opeta svrćem ja
170 ufan'jem nadiljen na moja moljen'ja,
ka hoti uslišit, molim te ljuveno,
i moj plač utišit, ki ljevam skroveno,
neka se mom trudu, u kom duh moj stoji,
radovat ne budu neprijatelji moji.
175 Nego li učini, da se svi žaluju,
videć me pod sini tvojom gdi stanuju;
jer se zled velika u srcu njih leže
ter mene grešnika svakoji čas preže.
Zač dobro mogu rit, ne ganem moj stupaj
180 van puta za izit, počnu mi davat vaj,
kakono onomu, ki ni htil na sviti
po putu pravomu nikadar hoditi.
Nu sam ja pripravan ter mi je vele toj
cviliti po vas dan za zlobu i grijeh moj,
185 i podnijet svakoja veselo i milo
pedepsan'ja tvoja kroz hudo me dilo.
Tijem gorka ma boles, gdi svrnem moj obraz,
prida mnom vazda jes i bit će po vijek vas.

190 Kad godijer budem ja s kajan'jem tebi rijet
vel'ja bezakonja, ka skrivih na saj svijet,
ufam se u tvoje veliko smiljen'je,
da mi ćeš svakoje oprostit zgriješ'en'je;
jer u svako doba čovjeku ucknil' ni
kajat se od zloba, dočijem je u sjeni.

195 Eto krepko moji neprijatelji živu
i svaki njih stoji vrh mene u gnjivu,
i koji zledi dil nepravo mene su
velmi nenavidil', uzmnožil' se jesu;
i ki zla po sve dni za dobra davahu,

200 moćno se jur meni u svem protivljahu,
za urzok jer pravi i dobri put slijedah
cječ tvoje ljubavi, a zli nenavidah.
Nu dake, bože moj, nemoj me grješna oć
ni svrtat stupaj tvoj od mene dan i noć;

205 nastoj mi na pomoć i na me življen'je
molim te za svu moć, bože, me spasen'je.
Slava ocu vječnomu i višnjem sinu svom
i duhu svetomu, ki su svi u jednom,
ko bog je hvaljen sad i ko bi odkle je svit

210 i ko će sved od sad u vijeke vijeka bit.

Psalam 4.

Smiluj se, bože moj, na mene grešnika
po milosti tvojoj, ka je privelika,
i po vel'jem mnoštvu od smiljen'ja tvojih
koja su srdžbu tvu nadišli i moj grih;
5 i zlobu mu smrsi, smjerno te molim ja,
i moje izvrzi grijehove iz broja.
Moje su velike zledi i zgriješ'en'ja,
nu su bez prilike veća tva smiljen'ja
tere si mnozijeme, milosti tvoje dil
10 u potrebno vrijeme sagrijehu oprostil.
Kroz toj me tvoja moć od mojijeh nepravd,
ke tvorih dan i noć, oprati hoti' sad;
i mene svršeno od grijeha očisti
i moje kameno omehšaj srce ti.
15 Jer vel'ju moju zled, ku tjerah i slijedih,
otvoriv moj pogled jur poznah i vidih;
i grijeh moj po vas dan i s večer do dzore
meni jes protivan, većma se ne more,
koji sam po momu hotjen'ju satvoril
20 tebi jedinomu, ter kroz toj patim cvil.
Da nu zlo sve moje, ke stvorih prid tobom,
opravdat će tvoje govoren'je sobom,
o kom su tolici naredbe svoje dil
proročki jezici zamjerno govoril'.
25 Kroz toj će sinak tvoj na ovi svijet priti,
da bude nepokoj i žalos patiti,
sve radi ljubavi naroda ljudskoga,
neka grijeh izbavi čovjeka prvoga.
I oni hip i čas, kad suđen budeš bit,
30 tvrdos će tvoja vlas zločincem pridobit
ter će rijet cječ toga: istini ovo jes
sin boga živoga, vladaoca od nebes.
Eto jur začet ja u bezakonju bih
i mati jaoh moja zače me u grijesih,
35 ter se je na saj svit zled sa mnom rodila,
ka se je, pravo je rit, velmi uzmožila,
od ke me vijek ini, uzmožni moj bože,
razmi ti jedini, slobodit ne može.
Vazda si veliku istinu ljubil ti
40 i meni grješniku milo pokazati
neznana htje tvoja od vel'je mudrosti
i otajna koja mnoga su zadosti;
jer meni dopusti i stavi milos tva
u grijesne me usti duh od proročanstva.

45 Tijem neka sprazeno srce me ne vene,
isopom ljuveno okropi ti mene,
i njegov sok isti okusit daj meni
da sasma očisti srce se u meni,
tere me operi da sam bjelji snijega
50 i zlobu otjeri iz duha mojega;
i sa mnom dresel'je razdijeli i gork vaj
a svako vesel'je i rados meni daj,
neka se me kosti, ke se su umilil',
raduju zadosti utekši pod tvoj kril,
55 Odvrati lice tve od moga zgriješena
i smrsi zlobe sve, koje ti stvorih ja;
i čisto u meni srdašce satvori,
neka te po sve dni i po vas vijek dvori.
Ponovi, bože moj, rad tvoje ljubavi
60 i ukrijep u mojoj utrobi duh pravi,
i od lica tvoga ne odtiri mene
i duha svetoga ne odnim od mene.
I meni spaseno vesel'je povrati
a žalos svršeno od mene odvрати.
65 Utvrdi u meni za milos dobri duh
i javi i u sni neka t' sam u posluh,
neka nepravednijeh naučim pute tve
da budu parjat grijeh i zledi svoje sve;
i da se svi k tebi nečisti obrnu
70 i zloću u sebi u dobro da svrnu.
Pritužni život moj od krvi izbavi
i mene s tvom nemoj rastavljat ljubavi,
neka pripovijedat tvu pravdu moj jezik
i njojzi hvalu dat bude sad i vas vik,
75 koju će poznati grešnici svi kroz toj
i svoj grijeh plakati, kako ja plačem moj.
Otvori usne me i griješne me usti
i meni tve ime slaviti dopusti,
i hvale tvoje svim pukom navijestiti,
80 koju stvar ja ne vim bez tebe tvoriti.
Jer slave tolike dostoj se od svudi,
ke ne bi u vike izrekli svi ljudi.
Cječ toga u mnogijeh, o bože istini,
u pismih ja mojijeh slavih te po sve dni,
85 ka ti sam prikazal u posvetilište,
i druga ja bih dal da milos tva ište.
Nu ona godišta skoro hoće priti,
kad posvetilišta svakoja neć htiti,
neg ti će misal bit unutaranja mila,
90 ka se je na saj svit u Abramam vidila,
ki sinka od tebe ne hotje braniti,
koga već neg sebe ljubljaše na sviti,

ter srce ti paka njegovo pravedno
u mjesto Izaka prija mu pod jedno.
95 Posvetilište jes žalostiv bogu duh
i srčana boles, priklonstvo i posluh.
Jer srce skrušeno do sada višnji zgar
i velmi umiljeno pogrdil' nije nigdar.
100 Molim te za tvoju dobrotu prionu
da rados svakoju satvoriš ti Sionu
neka t' se saziđe mir jerusalemski,
da mirnos k nam priđe i pokoj nebeski.
Tada ćeš drago ti i slavna milos tva
od pravde primiti posvetilišta sva.
105 Tad će se od svakoga telice polagat
svrh otara tvoga i tebi hvale dat.
U trojstvu bog svoje hvale imo, ke čeka
i ke mu pristoje bit dane od čovjeka,
ko hvaljen bio je s početka dosleka
110 i sada kako je bud hvaljen do vijeka.

Psalam 5.

Usliš me moljen'je uzmnožna tvoja moć
i neka vapjen'je me bude k tebi doć
i lice tve nemoj nikadar odniti
od mene, bože moj, ni svrnut ni skriti.
5 U ki mu godir dan glasim tužbe moje,
od mene nemoj van odnijet uho tvoje;
i u ki godir čas budem te ja zvati,
skoro moj plačni glas hoti' uslišati.
Jer pravo tebi dim, tužnu se vaj meni
10 smanjkaše jakno dim prid vjetrom, moji dni
tere se me kosti, kako sam vidiš zgar,
sahoše zadosti, jak jedna suha stvar.
Jur je poraženo jak ljeto od zime
i svenul' jak sijeno jadovno srce me,
15 jer pamet ne stavih, koju mi grijeh skrati,
tere zaboravih hljeb moj blagovati,
hljeb oni istini, u kom su slasti sve,
moj bože jedini, zapovijedi su tve.
Podiruć od duše iz glasa uzdah moj
20 kosti prionuše k puti moj prigrešnoj
ter mnogi trud i jad oćutih tega dil,
jakino tko je glad za vele dan patil.
Kroz toj se ja bojim, hoću li tužan moć
ustima kad mojim moj grešni duh pomoć,
25 da bih od spasen'ja hljebom se pokrijepil.
Nu tvoja smiljen'ja nikad nijes' ucknil',
u ka sam sve moje ufan'je postavil,
a sasma svakoje griješen'je ostavil.
Učinjen jesam ja (govoriš ti ovoj
30 pod usta sad moja veliki bože moj)
priličan pustinjoj ptici Pelikanu,
ka našad porod svoj usmrćen na stanu,
iz prsi tad svojijeh bude krv pustiti
i njome na pospjeh porod oživiti.
35 A toj nam hoće rijet velika tvoja vlas:
u krvi oživjet za milos hoću vas,
i prem kako ljiljak u spili ki sidi
inu stvar neg li mrak ikadar ne vidi,
tač ino na svijeti u svako jur doba
40 diš, neću vidjeti neg tamnos od zloba;
i jak kos na trzni ki bdeći sjedi sam
vrh strijeha po sve dni učinjen ja jesam.
Toj veli milos tva, jer kade scijeniti
budu te za mrtva, onda ćeš ti bditi,

45 važeci velika činjen'ja ka si ti
 na svijetu od vika mislil izvršiti.
Za milos jer ćeš sit nad pako, od koga
 vrata ćeš oborit i svezat staroga
u oganj taj vječni zločinca našega,
50 nikomur da već ni dosada od njega.
Ter tako kos jedan, koji mnoge trude
 leteći vele dan propatil uzbude,
sjede počivati vrh kuće, u kojoj
 bude pribivati čeljadi velik broj:
55 tako će moć tvoja kad bude ukrijepit
 na zemlji svakoja, na nebo slavom prit;
ter ćeš meu anđeli i dusi, bože moj,
 ke rajom nadijeli, pribivat mimo toj.
Pak ovoj veliš ti: oni, ki od mene
60 imahu činiti svaki dan spomene
za dobra velika koja sam njimi dal,
 kojim nije prilika, protiv mi jesu stal'
jak da bi ma dila, ka svijetu objavih,
 nepravedna bila, kako no jesu njih;
65 i ki me to većma prida mnom hvaljahu,
 zlo na me za plećma s kletvami veljahu,
kako da istini spasitelj nijesam ja,
 neg da ih jes' sve dni rasipal' moć moja.
Pepeo se kako kruh jur meni jediješe
70 i piće za posluh suzami me bješe,
a vel'ja oholas i zloba od ljudi
 zled na me svaki čas valjaše od svudi,
videći gdi ja sam za milos velike
 zagrljam i primam pokorne grešnike.
75 I ta jim zadosti ne hoće stvar biti,
 nu će smrt s gorkosti na mene spraviti.
Istina sve je toj i toj će na sviti
 prislavni bože moj od tebe slijediti,
jer će se protivit tvom pripovijedan'ju,
80 protivno jer će bit grešnomu njih stan'ju.
Eto je sad zgodna, da budem rijet ova
 u hip od naroda po usta Adamova:
od lica srdžbe tve i gnjeva tvojega
 radosti moje sve rad grijeha mojega
85 dignuv vrgal jesi i u jad obratil
 ter žalos na me si trud i plač navratil,
da su se moji dni s jakosti jaoh svakom
 priklonil' jak sjeni, kad no je prid mrakom.
Jurve se jadovit sahoj kako sijeno,
90 od vele koje lit u stog je složeno.
Nu tvoja, moj bože, velika vlas i moć
 tač neće ni može na manje nigdar doć;

da nu ćeš po vijek vas, kako sve bog pravi,
s kojijem je svaka vlas, pribivat u slavi,
95 i hoće pod nebi od roda u narod
spomenu o tebi činiti svaki plod.
Uskrsnuv hoćeš ti Sion pomilovat
po tvojoj dobroti i vječni mir mu dat,
koji prilikuju k narodu ljudskomu
100 i kroza nj klikuju k milosrđu tvomu.
Jer je prišlo vrijeme milos mu stvoriti
i da se tve ime svud bude slaviti.
I kad uskrsnuti bude sin dragi tvoj,
hoće se ganuti i dignut velik broj
105 učenik i sluga njegovijeh na sviti,
kijem će draža tuga neg li rados biti,
i stijen'je na gori neg kamen'je drago,
i spile neg dvori i uboštvu neg blago.
Nit će smrt hajati, da nu će krepka stat
110 kad jih budu klati i stijen'jem pobijati.
Radi tve ljubavi, ka vel'je kreposti
u srcu njih stavi i svake mudrosti.
Još će se za svoje krvnike moliti,
da grijeha svakoje budeš im prostiti;
115 jer će milostivi vrh zemlje svoje bit,
od koje jesmo svi stvoreni na saj svit.
Po putu od tvojijeh pripovijedalac svak
u stranah svakojijeh, gdje sunčan siva zrak,
ne samo puci svi zamjerno sve vrijeme
120 nu još svi kraljevi slaviti će tve ime
i hoće strah velik od njega imati
i njemu po vas vik sve hvale davati.
Eto je Sion svoj Gospodin sazidal
i vječni mir i goj i rados nami dal,
125 novu je crkvu dim u srcu od dobrieh,
ku rek bi da vidim, sagradil na pospjuh;
ter nam će toli prijek jedan put otvorit,
svakoji tad čovjek da može shranjen bit.
On će se u slavi vidjet neizrečenoj,
130 kad vel'ji i pravi bude sud činit svoj.
Tuj će se vidjet moć, gdi je đavla pridobil,
gdi mu je sasma moć i vrlu vlas slomil.
Tuj će se viditi, gdi se je dal prodat,
za nas odkupiti i rajski mir nam dat;
135 i gdje htje umrijeti da mi ne umremo,
nego li živjeti da u vijek budemo
u vel'joj svjetlosti i slavi njegovoj,
ka će bit zadosti, sve će se vidjet toj,
jere je od vika milosti svoje dil,
140 ka je priveлика, sahranit svijeh mislil.

Zašto on ljubi svijeh i ako koji nas
 za zlobu i svoj grijeh bude poč u propas,
 ne htiv se od svoga zgriješena kajati,
 ni manje u boga ufan'je imati,
 145 nejma se za tu stvar boljeti ni tužit,
 jer taci milos zgar vijek neće sadružiti.
 Eto je od smjernih vapjen'je potvrdil
 i nije molbe njih nikadar pogrdil,
 da zna svak, jere ni od duše zgubljen'je
 150 vel'je bezakoni i mnogo griješena'je,
 neg tvrdos srčana i griješiti nepristav
 i nehtjet svih dana vratit se na put prav.
 Jer tako jadovan tko vodi život svoj,
 ne može ne imat stan u mucu pakljenoj.
 155 Al oni ki svoju ne bude slijedit zled,
 neg na milos tvoju svrtati svoj pogled,
 velmi se od zloba u srcu boleći
 i u svako doba za nje se moleći,
 odlučiv da veće za nijednu na svijet stvar
 160 sagriješiti vijek neće ni skriviti nikadar:
 tomu neće hotiti nit mu ćeš braniti moć
 u milos tvu priti i bit mu na pomoć.
 Da ti se sva ovaj u narod drugi tvoj,
 kojemu hraniš raj, napišu bože moj;
 165 jer neće nigda htjet židovski mnogi puk
 od sina tvoga svjet primiti ni nauk;
 nu riječi njegove, koje će svete bit,
 jak svjetloshoće nenavidit,²
 ter mu će smrt zadat jako razbojniku,
 170 ka se prije vidil' dat nije nigdar čoviku.
 Nu puk, ki na saj svit satvoriš, meju ina
 hvaliti će i slaviti smjerno gospodina,
 i hoće zakon vas pravedni obslužiti
 i pravdi hip i čas dvoriti i služiti,
 175 za sve jer prije toga zakone tjeraše
 od nepravijeh boga i njim se klanjaše;
 ter kroz toj višnjemu vel'ju će hvalu dat,
 jere je htio k njemu milosno pogledat.
 Zač višnji pogleda sa gornje visine
 180 ter griješni duh ne da, da nami izgine;
 jer pozrije s nebesa na zemlju ljuveno,
 videći gdi plesa đavo nas svršeno.
 Cječ toga vrhu nas smili se grešnika,
 ter sina u taj čas satvori čovjeka,
 185 koji nas smrtim svijeh odkupi od smrti

² U oba sačuvana rukopisa nedostaju tri sloga.

i đavlju na pospjuh hotje moć satrti,
za čuti glas tužni od onijeh ki zvahu
iz limba, ki sužni u uzi stojahu;
koji jur za svu moć iz tamnijeh dubina
190 vapješe na pomoć Hrista tvoga sina.
Hrlo ga zadosti na saj svijet odpravi,
neka nas tamnosti pakljene izbavi.
Jer videć ti s nebes, o bože, svaku stvar,
ka je bil', koja jes i ka će bit igdar,
195 ču tužno plakan'je i čemer i gork jad
od onijeh, kijem stan'je u tminah bješe tad,
koji dobra mnoga u svoja vremena
iz radi svetoga tvojega imena
bjehu satvorili ter jim ti cječ toga
200 radosno podili milosrđa tvoga,
koga okusiše sinovi od onijeh,
ki gorkos podniše za starijeh rodjak grijeh.
Od krstjan dim ovoj, kijem oci umriše,
prije neg li mir i goj s tobome staviše;
205 ki život vođahu u tvoj nemilosti
ter griješno živjahu i zlobno zadosti
za uzrok i za zled čovjeka onoga,
ki najprije ne htje red slijedit htijenja tvoga.
Tijeh otac hoćeš ti prosvijetlit sinove,
210 budu navijestiti prisveto ime tve
i slavu još onu, podobna ka je njemu,
pukom u Sionu i u Jerusalemu.
Jer ki je božje slovo negledav nijedan trud
i ime njegovo pripovijedati trud?
215 Ter će na skup siti puci i kraljevi
i smjerno slaviti višnjega hoće svi;
i crkva, glas kojoj slovit će u svemu,
odgovori ovoj vladaocu višnjemu
ki ju rad milosti, koju joj nosaše,
220 po putu od kreposti vjerenicom zvaše:
navijesti meni sad kratkos mojijeh dana,
jer vel'ja tebe rad slava mi jes dana,
pokole dohode kraljevine k meni
i puci prihode, ni broja kojijem ni,
225 samo za služiti tebi jedinomu
i ljubav nositi a veće nikomu.
I ona reče toj, gledajuć na svak čas
prislavni ures svoj narešen gdi je vas,
znajući protiv njoj jer ima iziti
230 nevjernijeh velik broj, ki ju će strt htiti.
Jer će napastovat oda svih strana nju
i svih ki vjerovat uzbudu tad u nju.
Tijem ovo još, slidi po griješna usta ma,

235 kako sve da vidi prid svojijem očima:
 nemoj me odzvati u pol dana mojijeh,
 tvoja će stojati godišta vrhu svijeh
 naroda; ali ja, ka ću bit među svim
 napasti bez broja, kijem slike nać ne vim,
 240 bojim se da ne bih meju njimi nestala,
 jer je zled vel'ja njih a krepos ni mala.
 Kroz toj te ja dosti smjerno molim za nje,
 neka me harnosti ne pridu na manje;
 dopusti ti meni u njih dotle stati,
 dokle plam ognjeni bude svijet skončati.
 245 Ti bože osnova zemlju i početak
 i djela jesu tva nebesa; kroz toj svak
 vidio je vel'ju moć, ukazo ku si ti,
 ku nigdar nije moć jezikom izriti.
 I taj sva učini, da ovdi stojimo
 250 trajući naše dni, dokle zaslužimo
 gorje k tebi priti po tvojoj milosti
 i mirno živiti u tvojoj radosti.
 Velika t' ljubav jes, koju ti, ki stvori
 na zemlji svaku čes i na nebu gori,
 255 nosiš nam od vika, ki ništa prem nijesmo
 osvem jer prilika bože tvoja jesmo.
 Ti sunce rukami tvojiema i svijet vas
 i mjesec s zvijezdami satvori radi nas;
 i druga svakoja, koja će mimoći;
 260 nu neće vlas tvoja na manje vijek doći,
 Taj će sva poginut i jak sjen otiti,
 a ti neć vijek minut neg ćeš vazda biti;
 sva se jak svita hoće ovehšati
 i stvar vremenita a ti sved stojati.
 265 Stvoren'ja jer svaka, vječnosti s kojijem ni,
 bit će i proć paka, jak oblak sredljetni;
 nu višnja nebesa i biljezi druzi
 i sva njih uresa i naši još dusi
 na manje neće prit, kreposti jer tvoje
 270 hotio s' njim podijelit u vijeke da stoje.
 Istinom, moj bože, uzmožna moć tvoja
 činit vazda može tvoren'ja svakoja;
 i bivši ti milo, nebesa višnja sva
 kako no odilo mijenit će krepos tva.
 275 Jer vel'ja tvoja vlas more ih rastvorit
 svršeno za mal čas i nova satvorit.
 Nu si ti sam isti i u vijek biti hoć
 i nigdar podlisti pod nijednu nećeš moć,
 i tvoja godišta manjak ne vazima,
 280 jer vrijeme u njih ništa razloga ne ima.
 Cječ toga nikadar neć svrhe imati,

ni može koja stvar da ti se prikrati.
Jer si sam vječnos ti, s kojom ćeš, bože moj,
vazda pribivati u moći tvoj vel'joj.
285 Sinove od sluga i sjeme hoćeš njih
izbavit od tuga i k sebi prives' svih,
ter će stanovati kon tvoje ljubavi,
samo da tjerati budu tvoj put pravi.
290 U Trojstvu bog svoje hvale ima, ke čeka
i ke mu pristoje bit dane od čovjeka,
ko hvaljen bio je s početka dosleka
i sada kako je, bud' hvaljen do vijeka.

Psalam 6.

Iz dubin vapim ja k tebi gospodine,
usliš ma moljen'ja s nebeske visine,
i neka uši tve nastojne budu bit
na glas me molitve i na plač jadovit.
5 Jere ni na sviti dubina tolika,
ka t' more braniti uslišat grešnika,
koji te tač moli priklono po vas dan
suzama na poli, kako ja jadovan.
Tijem dokle u ovoj pribivam tamnini,
10 usliš' glas plačni moj, o bože jedini,
kako no moljen'je i žalosti one
i gorko cviljen'je usliša od Jone.
Jer ako budeš ti u rasrdžbi tvojoj
griehove gledati, tko će moć trpjet toj?
15 Neg ako milos tva bude zaboravit
zgriješen'ja naša sva a srdžbe ostavit;
zač kripos nitkore ne ima toliku,
podnijeti da more tvu pravdu veliku.
Da nu si š njom tvoje milosti sadružil,
20 ter prijah svakoje ufan'je togaj dil.
Kroz toj mi dopusti, da duh moj sabljudu,
neka te me usti slaviti vijek budu;
inako tko duh svoj sahranit da može,
nego li po tvojoj milosti moj bože?
25 Ti si očišćen'je od grijehov bez broja,
i vječno spasen'je i rados svakoja.
Zakona tvoga rad potrpjeh tebe ja
i slovo tve dosad trpje duša moja.
U tebe jur duh moj ufo je po sve dni,
30 jer si ti vas pokoj i dobro sve meni.
Od straže jutarnje, dokli se dan bijeli
u tamnos obrne i s mrakom razdijeli,
ufaj Izraele u boga tvojega,
jer š njime jes vele dobra svakojega;
35 i u njem vazda jes vel'je izbavljen'je,
vrednije neg pjenez i drago kamen'je.
Ufa' u gospodina, o puče izbrani,
a metni sva ina tvoren'ja ka strani;
zač je on dobar vas, zač je pun milosti
40 ter svake svaki čas dava nam radosti.
Jere od početka do svrhe ljubi nas,
i tuj nije da bi ka suza se niz obraz
najliše grijeha rad u zaman prolila,
ni molba da bi kad prid njim se zgubila.

45 On će Izraela izbavit oda svih
 nepravednih djela i zloba njegovih,
jere će na saj svit poslat sina svoga,
 ki nas će izbavit od grijeha svakoga,
50 tere će nam svaka, ne samo grijeh prvi
 našega rodjaka, oprati svom krvi.
 Trojstvu se hvala daj,
 ka ne zna svrhu i kraj;
 sadružen svijet i raj
 slavi ga i časti;
55 ko s prva nekada
 bilo je, bud sada
 za ne proć nikada
 u vas vijek došasti.

Psalam 7.

Usliš me molitve i primi, bože moj,
moljen'ja u uši tve u istini tvojoj,
i k meni pogled tvoj i lice obrati
ter pozri nepokoj, ki srce me pati,
5 i gorku boljezan i suze bez broja,
ke ronim po vas dan kroz griješen'ja moja.
Jer plačne oči me, ke mi su dal' smeću,
od suza sve vrijeme otrti čas neću;
da nit ću moje ja sklopiti vijek usti,
10 dokle mi moć tvoja grijehove odpusti.
Uslišit mene hti' u pravdi tvoj vel'joj,
nu u sud uljesti slugom tvojim nemoj;
zač da bi htio svako vidjet pomanjkan'je,
čovjek bi tutako izgubio ufan'je,
15 jere se velika sagrijeha jaoh naša,
kojoj nije prilika, svaki čas uzmnaža,
i koja na svak čas prid pravdu tvu svetu
iz glasa jur na nas vapije osvetu.
Kroz toj zaboravi grijehova mojijeh dil,
20 i zla me izbavi milosti tvoje dil.
Nemoj da budu svi prid tvoj sud istini
prit moji grijehovi, ni broja kojim ni;
jer oni, ki zvani prvi su na sviti,
neće opravdani od tebi svi biti.
25 Neprijatelj od svuda mu dušu jes prognal
i meni jaoh truda s čemerom dosti dal,
ter se je velmi sad život moj umilil
i svak čas grijeha rad ronim plač i gork cvil,
ki me su posadil' u tamnos veliku,
30 jak onijeh ki su bil' umrli u viku.
Kroz toj je velmi moj u meni duh jadan,
i pati nepokoj po svu noć i vas dan;
i srce u meni moćno se smutil' jes
i nigdar mirno ni, neg ćuti sve boles.
35 Eto se od onijeh spomenuh prvijeh dan
i dobar, iz kojijeh za grijeh bi izagnan
roditelj naš stari, za ljubav koga ti
najprvo nadari svakojom radosti;
pak mu se rados taj cječ grijeha obrati
40 u smrtni plač i vaj, ki svaki nas pati.
I misleć na dila od tvojijeh ruk svetijeh,
ka mi su činila plakat zled i moj grijeh,
jur sam se prašati prošten'je izučil
i tužan stojati i plakat grijeha dil;

45 ter nebog digoh ja me ruci i moj glas
i moja moljen'ja k tebi, ki s' dobar vas,
i tvoje prošten'je milosti praša te
za moje zgriješene'je, kojijeme skonča te.
Jer ino nepristav ne žudim na saj svit,
50 neg samo u ljubav i milos tvoju prit.
Tijem sa svom kreposti smjerno te molim ja,
da srosi milosti vrh mene moć tvoja;
jer duša nezgodna prisaše u meni,
jak zemlja bezvodna, koj daždil nigdar ni.
55 Cječ toga usliši skoro moj plačni glas
i gork plač utiši, ki ljevam na svak čas;
i nemoj tvoj obraz od mene sakriti,
da nu mi po vijek vas milostiv htjej biti,
neka ja na sviti priličan ne budu
60 onezijem, koji siti u jezero budu;
koji su svoje sve izgubili ufan'je.
Tijem svrni lice tve na tužno me stan'je
ter u jutro ovoj milos mi satvori,
da budem nač pokoj u rajskom tvom dvori;
65 u tebe jer ufah i ufam, bože moj,
i u vijek ja obrah vjeran bit sluga tvoj.
Cječ toga molju te, pokaži meni ti
pravedne tve pute, kojim ću hoditi;
i nauk daj meni, neka se ja bljudem
70 i čuvam po sve dni, da t' zgriješit ne budem;
i hotjej moj svak čas uzdržat griješni duh,
jer se je digo vas, da ti je na posluh,
zač ino pod nebi sve sa svim ostavih
a samo o tebi život moj zabavih.
75 Kroz toj me od mojijeh neprijatelj izbavi,
ki u sni za moj grijeh slijede me i javi;
jer od njih utekoh u tvoj kril primirni,
utekši ter rekoh: ovdje se bojat ni;
i zlobno htjej moje srce prosvijetliti,
80 hotjen'je da tvoje budem izvršiti,
jer si ti jedini vladalac od nebes
i moj bog istini, u kom sva rados jes.
Kroz toj me hotjej tvoj dobri duh privesti
ka zemlji pravednoj, gdje hude nije česti;
85 i griješna mene ti imena tvoga rad,
u tvoj pravednosti oživjet hotjej sad,
i izet iz tuga srce me i dušu,
neka ja tvoj sluga sve dni te me služu;
i u tvoj milosti neprijatelje moje
90 pogubi zadosti, proč meni ki stoje;
i sasma satri svijeh, ki duh moj nevolje
jadovno na prospjeh i cvile do volje;

jer sam ja po tvojoj velikoj ljubavi
rab, sluga i rob tvoj, a ti moj bog pravi.
95 Svak vječnom trojstvu u glas
 poj slavu na svak čas
 da višnju kruni vlas
 sad i sveđ dika i čas;
 ka neće u zabit
100 poć vijeku, neg živit
 kako je živjela
 od kad je stvoren svit.

Svrha od psalama pokornijeh.

KNJIGE NIKOLE JERE DIMITROVIĆA

NIKOLI NALE.³

1.

Ovo jes drugi dan, odkoli primih ja⁴
od tebe lis jedan, cječ koga svijes moja
i pamet još ne bi bez muke od taj čas,
misleći ja tebi, koji si od svijeh čas
5 spjevalac i dika i naučitelj meni
i bit ćeš do vika, moj Niko pošteni,
na toli slavan list kako bih odpisal,
neka mnom sraman nis. Toj mi se u misal
zadalo; zač meni, pravo ti mogu rijet,
10 zgodil' se prije ni u vas moj vijek vidjet
ni čuti tanju stvar, nego taj listak tvoj.
Taj rijetko milos zgar dava se, Niko moj,
koju ti, mnim, od vik višnji bog pripravi,
neka grad Dubrovnik po tebi svak slavi.
15 Jer scijenim, Orfeo, Pindaro, Tibulo,
Propercio, Alčeo, Ovidio, Katulo,
Virđilio i ini, na svijetu ki su bil',
ki se su rad pjesni neumrli učinil',
da mogu vidjeti, gdi pjesni tve slovu,
20 vidil' bi na svijeti lijepu stvar i novu,
i čudnu. Toga dil svi bi t' se ljuveno
do zemlje poklonil' i tebe općeno
vazel' bi vas vijek svoj spjevati u pjesni
i slavni ures tvoj, ki je pun ljuvezni.
25 A po tom što slaviš u lisku mene ti

³ tj. Nikoli Nalješkoviću

⁴ Ova može biti odgovor na poslanicu Nalješkovića: Blažen se ovi grad vrh grada svakoga (Jagić)

i vrhu svijeh praviš spjevalac na svijeti
jezika našega, i da me još muze
parnaske cjeć toga sve dvore i služe:
30 znam, da si na toj bil ganut od ljubavi,
ku mi si vijek nosil, prijatelj jak pravi.
Al za rijet što bi ht'il' istina, neka znaš,
vele bi stoti dil tih hvala da mi daš;
zač krepos, Niko moj, tuj mi ni višnji dal,
ka bi se sad na toj hvaljen'je pristojal'.
35 U dugu za ne proć besjedu, sam sebe
ovdi ću sada oć a prići na tebe.
Moj Niko ljuveni, dostoji ures vaš
tej hvale, ke meni za milos ti davaš;
zač pjesni tolike prosul si na saj svit,
40 kijem nije prilike nigdar bil' nit će bit,
rad kih će po vas vik, i toj sam stanovit,
meu svijem naš jezik zamjerno svud slovit.
Tijem dake dostojiš, da tebe svak slavi
i vrh svih da stojiš u vencu na glavi;
45 i da ti od gore Parnasa muze sve
zamjerno vik dvore i slave ime tve.
Ne drugo za sada, neg da ti višnja moć
zdravje, mir, pokoj da i sve što ti sam hoć.
Nikola Dimitrović, tvoj veće nego svoj,
50 ljubavi vel'je cić piše ti sad ovoj.

2. Istomu.

Jur se je nekoliš, moj messer Niccolo⁵ .
nebeski okolis obrnul okolo,
de po che mandato⁶ nijesam ti ki veras,
nu tomu jes Mato⁷, a ne ja, uzrok vas.
5 Jer bihmo oba dva tako convenuti⁸,
da bismo t' liska dva insieme⁹ poslati.
Koga sam pregato¹⁰, da bi lis svoj vršil,
ki je cominciato¹¹, nu ga nije još svršil.
On indugiare volendo¹² mene još,
10 lo lassai stare¹³, tamo ga ubio koš.
Dilji mi se čini, neg giorno senza pan¹⁴;
ovdi ga sada ni, er pođe na svoj stan,
u Budim slavni grad, ne rekši ni Vale¹⁵,
a mene ođe sad in Alba Reale¹⁶,
15 u kom me uhvatil', non son¹⁷ mnogo dana,
blatova ovijeh dil groznica quartana¹⁸,
ka me prem snahodi ter je se čuva'te,
prem kada dohodi vrijeme od skorovate.
Čudim se, da taj čas gdi bude u vraga,
20 ne bi joj sljednik pas mogao nać traga;
er ištom compara non so da che paes¹⁹,
gončtica š njom para i njeka noćna čes

⁵ **messer Niccolo** - gospodine Nikola

⁶ **de po che mandato** - iza kako poslao

⁷ **Mato** ili **Matko**, koji se u ovoj i sljedećoj poslanici pominje, mogaše biti ili pjesnik Beneša, kako misli g. Kukuljević, ili pjesnik Bobalić. (Jagić)

⁸ **convenuti** - dogovorili se, složili se

⁹ **insieme** - zajedno

¹⁰ **pregato** - molio

¹¹ **cominciato** - započeo

¹² **indugiare volendo** - želeći oklijevati

¹³ **lo lassai stare** - napustio sam ga

¹⁴ **giorno senza pan** - dan bez kruha

¹⁵ **Vale** - zdravo

¹⁶ **Alba Reale** - Biograd, Stolni Biograd u Ugarskoj (Székesfehérvár)

¹⁷ **non son** - nema

¹⁸ **quartana** - povratna (svaki četvrti dan)

¹⁹ **compara non so da che paes** - pojavi se ne znam odakle

pošlje mi prije ure, neg k meni ima prit,
zle ambasadure, da se imam pripravit:
25 molto²⁰ protezan'je, lomnjenje od pleći
i spesso²¹ zijehan'je i span'je ne hteći;
od stonka tegotu, skuritu od nokat,
od noga slaboću i hteći sve lokat.
Paka con la danza²² izide groznica,
30 a reku užanca, pur ne bud pošljica;
jer ona in questi paesi lavora²³,
dove²⁴ od dvadesti petnes se ne mora²⁵ .
Tuj ona drcajuć a ja zubmi svijeme
ronzinu leutajuć, skuri njeko vrijeme;
35 ali tako balla, cantando²⁶ frotule,
da bi strakala tri Mara Menule.
Da poi²⁷ od mene non so dove²⁸ pođe,
a meni ognjene plamene sve ođe,
s kijem mezzo dormendo²⁹ obidem vas saj svijet
40 satvari facendo³⁰, koje nije moć izrijet.
I s tobom, brate moj, i s dobrijem Matjelom
na gori parnaskoj velekrat pod jelom
sjedemo svakoje pjesance cantati,
da sve tuj lancroje budu na trag stati.
45 Tuj stari i novi poete kupe se,
kako ptice k sovi tere nam čude se,
gdje kod spile slatko pjesance tvorimo,
najliše naš Matko, koga svi dvorimo,
ere je dostojan svakoga honora
50 i biti poštovan od nas de ogn' ora³¹ .
Cosi e,³² kako t' rijeh, moj senso, me stan'je
u ovezijeh blatijeh, da ti je na znan'je.
E del vostro stato³³ vazel bih ja znati

²⁰ **molto** - mnogo, veoma

²¹ **spesso** - često

²² **con la danza** - s plesom

²³ **in questi paesi lavora** - u ovim krajevima djeluje

²⁴ **dove** - gdje

²⁵ **se ne mora** - ih umire

²⁶ **balla, cantando** - pleše pjevajući

²⁷ **poi** - zatim

²⁸ **non so dove** - ne znam gdje

²⁹ **mezzo dormendo** - napola spavajući

³⁰ **facendo** - čineći

³¹ **de ogn' ora** - uvijek

³² **cosi e** - tako je

³³ **E del vostro stato** - a od vašeg stanja

55 kako s' mantegnato i giorni passati³⁴;
 što li ti je od uha, u kom ti paraše
 da zuči sto muha ter mir ne imaše?
 Kroz toj navijesti mi, s dosade ako t' ni,
 i lis per li primi³⁵ pošalji ti meni.
60 Drugo ti rijet ne vim, me commendo vobis³⁶;
 da je se izbavim, orate pro nobis³⁷.

Dmitrović Nikola iz radi ljubavi
s groznicom na pola ovi ti lis spravi.

Na 20. Settem. 1546.

³⁴ **mantegnato i giorni passati** - proveo protekle dane

³⁵ **per li primi** - prvih dana

³⁶ **me commendo vobis** - preporučam vam se

³⁷ **orate pro nobis** - molite za nas

3. Istomu.

K Nalješku Nikoli ma knjigo uhrli,
s kijem hljeba i soli mnogo smo proždrtli,
u lijepi Dubrovnik, po svijetu ki slove
i ki će slovit vik rad pjesni njegove,
5 kud neće živ čovik domaknut i proći,
gdi ne bi minul vik ni u san moć doći!
Kolike do sade države prođoh ja,
i lijepe njih zgrade, jur im nije ni broja!
U kojih što vidih, kazati tko bi htíl
10 i život ki slijedih, kratko bi vrijeme bil'.
A sad me ovdí čes donese njeka zgar,
gdi ljudem obraz jes bio kako havjar;
koji su svi jaci od mlada do stara,
podížu u ruci po deset kantara.
15 A svaki popiti i proždrijet tuj more,
što kljuse poniti na pleću ne more,
najliše kad sjedu, platiti gdi neće,
popiju i izjedu prateži triš veće,
vadeć iz krinica šakami što more,
20 kako nempavica gdi žere gdi more.
Oni t' ne stavljaju mahnice pod kupe,
neg im se klanjaju i oko njih kupe,
kako oko sveca tere jim čâs čine
i ljudi i djeca i službe još ine.
25 Kad se gdi useru, s prošten'jem rekući,
u bumbak poberu ter se pođu trući,
a neće odvrć tja, kako bi razlog htíl;
da budem š njimi ja, do bih jim i moj dil,
neka im muskoza po veće dopade,
30 da se njim do nosa izmažu i glade.
Bez gaća svi idu, a žene u gaćah,
kad ljudi k njim pridu, neka ih nije strah;
ke godijer da sile bude im činiti,
a to jes u spine beza dna upliti.
35 Od grada gvozdene zatvore imaju
a ključe drvene: tako se vladaju.
Ovdje ti jes paka najbolja jur cina
od mora psovaka do kurvina sina.
Tuj mnokrati bati daju se bez plate,
40 nu je trjebi bježati, jak kad gre konj na te.
Od njih ti u oči svak od krstjanina
nepravo svjedoči za deset majdina;

i oni nastoje u trgu varat svih,
 nu riječi ne stoje, neg ako je poso njih.
 45 Nu za sve još zatoj, kako znaš dobro ti,
 Nalješkoviću moj, vel'je su dobiti
 u stranah ovezijeh, kako su i prije bil',
 koje su jur mnozijeh bogate učinil'.
 Od kud Bnetkom biše tolika iman'ja?
 50 ovdi ih dobiše u duga njih stan'ja.
 Cječ toga ne ohode nigdjere sej mjesto,
 neg li ga pohode i skoro i često
 s galijam i s drijevmi, toware tere njih
 ne lana, kako mi, neg specij svakojih.
 55 Naši Dubrovčani za toj se ne haju,
 ali im dano ni, da trge tej znaju.
 Oni karidami i lanom trguju,
 dobiti svoje sami družijema puštaju.
 A da bi to ne bil', jak Bneci neću rit,
 60 bogati da bi bil', ni da bi dobil' svit;
 nu bi imal' vele već nego li imaju,
 a drugo neću reć, kad me ne prašaju.
 Za to bih vazel znat, rodjače pošteni,
 kako t' se zgodi stat minute ove dni?
 65 Er njeke drisnice tamo su vojeval',
 koje su tužice do smrti nmozim dal,
 bog da im grijeh prosti i da ih po svojoj
 privede milosti, gdi je vječni mir i goj.
 Nu tebi kad kuga nije mogla vrha doć,
 70 manje će ti moć druga dosadit ka nemoć.
 Ti s' kostokamenik i neka znaš ovo,
 veće ćeš imat vik neg drvo tisovo,
 od londze pokli mož manipuo izjesti,
 kvartijerić i kokoš, kad budeš gdi sjesti
 75 s dobrome družinom na novom Parnasu,
 pripjevaje s vinom, guleći kobasu.
 Pak bi bil' grehota i šteta ljubavi,
 da me tva dobrotu i razum ostavi.
 Tko bi već u pjesni, neg ako naš Matko,
 80 pripjeval ljuvezni tač milo i slatko.
 Nu me strah, da i on skoro će putovat,
 er tako umije Ston, tko bude u njem stat.
 Čovjeku svakomu umrijet bi draže bil'
 u mjestu onomu, u kom se jes rodil;
 85 cječ tega što je zato, [na ljetu tko ide]
 ako i naš Mato [po junce otide].³⁸
 Nu njegov neće glas nikadar umrijeti,

³⁸ Tekst u uglatim zagradama nedostaje u rukopisu.

neg li će po vijek vas na svijetu živjeti
rad pjesni, koje on meu muze vam daje,
90 ljepše neg Arion na ribi plivaje.
Za rijeti ja pravo i ovo jes mjesto
 ne malo nezdravo, u njem se mre često.
Nu stan'je nač u vijek na svijetu ne mož ti,
 gdi nejma dvaš čovjek neg jednom umrijeti
95 mogal bi život naš bojat se od smrti,
 gdi godi da ga dvaš ne bude satrti.
Nu jednom samo svak, koji se jes rodil,
 njetko prije njetko pak, ima nje prijat cvil.
I ovd i tamo, moj Niko razumni,
100 putovat imamo, skriti se moći ni.
Ljeti se bojim ja, a sada mogu rijet,
 umirem od zdravlja, uživam ovi svijet.
Puno ti je sad polje travice i cvijetja,
 božanja do volje jak u sred proljetja;
105 bitve i salate i trstja kupusa
 naberi bez plate i svari ter kusa'.
Ovdi se konji sad na travu stavljaju
 i ovdi ljudi glad nigdar ne imaju.
Jaganjci sad ti su i dobri kozlići,
110 pritusti koji su, i mlijeka kablíci.
Najpretlju ti kokoš, ku ne mož izjesti,
 za majdin imit mož a jaja tridesti.
Šes, osam grlica uzimaš za dinar,
 a drobnijeh sto ptica, ter to nije mala stvar.
115 Skorupmi i sirom bijeli se pazar vas,
 debelom ki mjerom dava se i na čas.
I druge tustine nahodiš ovdje ti,
 neg samo slanine ne mož nač kupiti.
A ribe mecalin šestima jes dosti:
120 ki ne bi kurvin sin raspregal tuj kosti?
Pak ovdi petnes hlib za majdin uzimaš
 i da t' je svaki hlib veći, neg tamo dvaš.
Voda ti bolja jes, neg li tamo vino,
 koje je po šesnes: što išteš ti ino?
125 Ostalo t' nije moći, što je ovdi, dat znati,
 od jutra do noći da t' budem kazati.
Tijem ovdi tko kosti i život ostavi,
 daj u pretilosti svijeta se izbavi.
Neću ti drugo rit, neg kad t' se prigodi
130 isprazan gdje god bit - liskom me pohodi
i poklon od moje Matjelu strane daj,
 to jes, živ ako je, i s bogom sad ostaj.
Tisuću pet stotin i peset i tri ljet,
 kako se božji sin porodi na saj svijet,
135 mjeseca ki novo počina godište

Nikola Dimitrović: Pjesni

piše se sad ovo, da svak zna što ište,
u gradu ki nekad Lehsandro kralj stavi.
Dimitrović ovo sad napisa i spravi.

4.

Istomu.

Odgovor na pjesan, spjevanu u pohvalu sedam pjesni pokornijeh.

Vele bi bil' meni, pravo ti dim ovoj
u svemu pošteni Najješkoviću moj,
da sam rob i sluga onega, neka znaš,
komu me za druga u pjesni prikladaš.
5 Er bih se na saj svijet, ako je prilike,
blaženi mogo rijet i čestit u vike.
Nu sam pun svake tme, i ako koju stvar
nariču pjesni me, to će bit, Niko, zgar;
a ja sam zloban vas zamjerno u svemu,
10 griješeći po svak čas protiva višnjemu.
Jere nije kreposti u meni nikoje,
neg zlobe zadosti i tuge svakoje.
Kroz toj te molim ja, jak no brata moga,
griješen'ja za moja da moliš ti boga,
15 neka me on vlada po vijeke i brani;
ne ino za sada, u miru ostani.
Dmitrović Nikola, prijatelj tvoj mili,
ki srce na pola s tobome razdili.

NADGROBNICA

Nikoli Dimitroviću složena po D. Mavru Čavčiću

Svijem vilam ki je bil razgovor ljuveni,
ovdi je priklopil mramorak studeni,
lakomi zač je htio nenauid od smrti
taj cvijetak toli mio prije reda satrti.
Zatoj se sve muze jednaga u gori
na priku smrt tuže, koja ga umori;
koja ga rascvili, da prije povene,
i sasma razdili od družbe ljuvene.
Nu ako ga smrt s nami prije reda rastavi,
i ovdi ga pod kami u vječni grob stavi,
smrtna je toj narav; zašto smrt ne gleda
milosti ni ljubav, vremena ni reda;
neg toli bezredno i stare i mlade
sve kosi na jedno i u zemlju sve klade.
Nu smrtne pohvale, moj Niko gizdavi,
zaman su ostale, što tebe tuj stavi;
od smrti od prijeke zač ne bi taka vlas,
da se tvoj u vijeke zabude pošten glas.
Glas, koj' si ostavil; slovit će po vas vik,
zač si njim proslavil slovinski vas jezik.
Tijem neću suzice, neka t' je toj znati,
roniti niz lice ni veće plakati;
neg li ću bogu dat svu hvalu i slavu,
koj k sebi htje prijat tvu mladost gizdavu,
svjetovne boljezni da se prije izbaviš
i tamo u pjesni da njega proslaviš.
A sad ću rad boga., tko bude ovdi prit,
ljuveno svakoga zaklinat i molit,
nemoj mu trudno bit svojome desnicom
ovi grob okropit blaženom vodicom
i rijeti: blažen bil ovi grob u vike,
koji je priklopil u jedno sve dike.

RJEČNIK

akoprem - premda, mada

Alčeo - Alkej, starogrčki pjesnik (oko 600. pr. n. e.), suvremenik Sapfin; pjevao ratničke i političke pjesme, himne bogovima, pjesme o ljubavi i napitnice; od njega potječe tzv. alkejska strofa od četiri stiha

ambašadur - poslanik, glasnik

Apel - glasoviti grčki slikar, suvremenik Aleksandra Velikog

Arion - starogrčki pjesnik i pjevač iz Metime (oko 600. pr. n. e.); prema legendi, zarobili su ga jednom gusari i osudili na smrt u morskim valovima; prije smrti dopustili su mu da još jednom zasvira i zapjeva; očaran njegovim pjevom izronio je iz dubina dupin i na svojim ga leđima odnio u luku Korint

bedev - arapski konj

bljusti (prez. **bljudem**) - čuvati, promatrati

Bneci - Venecija

bumbak - pamuk

cić, cjeć - zbog, radi

ckniti - kasniti

čas - čast

čas - sudbina, sreća

čtiti - čitati

dake - dakle

dil - dio; radi, zbog; **toga dil** - zbog toga

dilji - dulji

dim - v. **diti**

diti (prez. **dim, diš...**) - govoriti, reći, kazati

dosleka - do sada

dresel'je - žalost, tuga

drijevo - brod, lađa

drisnice - bolest

drokun (lat.-tal.) - zmaj

dub - drvo; hrast

dvaš - dvaput

dzora - zora

džilj (tal.) - ljiljan

er, ere - jer

frotula - pjesmica

ganuti se - pomaći se

goj - spokojstvo, mir

havjar (tur.) - hajvar, ajvar, kavijar, posoljena riblja ikra

honor (lat.-tal.) - čast

hip - čas

isop (grč.) - mirisna biljka, sipan, miloduh

it - ići

izeti - uzeti

jak, jakno, jakino - kao

javi - na javi

jijed - otrov

jur, jure, jurve - već

kade - kada

kami - kamen

kantar (lat.) - vaga; mjera za težinu

kariđa - debelo sukno

Katulo - Katul, Gaj Valerije (oko 84-54 pr. Kr.), najveći starorimski lirik, najpoznatiji po svojoj ljubavnoj lirici

koli - koliko

kon - kod

krinca - dubok tanjur, zdjela

krozač - kroz

kupa - crijep; krov

Lehsandro - Aleksandar Veliki

lir (grč.) - ljljan

londza (tal.) - svinjetina (od leđa)

ljljak - šišmiš

ljuvezan - ljubav

majdin - sitni novac

manipuo (tal.) - naručje, smotak

mao - malen

meu - među

muskoza - miris, odn. smrad

nalip, nalijep - otrov

neharan - nezahvalan

neharstvo - nezahvalnost

nempavica - pojam za proždrljivicu

nepokoj - nemir

ničesar - ničega

nitkore - nitko

obaliti - oboriti, srušiti, svladati

oć, oći (prez. **ođem**) - ostaviti

odijeliti se - odvojiti se, rastati se

odkole - otkad

odnimiti - oduzeti

ođem, ođe - v. **oći**

oholas - oholost

općiti - običavati

Orfeo - Orfej, mitski pjevač iz Trakije koji je tako divno pjevao da su se zaus-tavljale ptice i zvijeri da ga slušaju.

otar - oltar

Ovidio - Ovidije, Publije Nazon (43. pr. Kr. - 17. po. Kr.) - starorimski pjesnik, autor čuvenih Metamorfoza; prognan na Crno more (Pont), gdje je i umro, piše

dvije glasovite zbirke elegija Tristia i Ex Ponto.

parjati - ostaviti, napustiti, odagnati

pedepsan'je - kazna, kažnjavanje

pedepsati - kazniti

Pindaro - Pindar (oko 518-442), starogrčki pjesnik, autor glasovitih oda, na glasu kao najveći starogrčki liričar

pjenez - novac

plakaje - plaćući

plav - brod, lađa

plavca - brodić, lađica

porat (tal.) - luka

pospjeh - brzina, žurba; **na pospjeh** - žurno, u žurbi

pošljica - kuga

pozriti - pogledati

prašati - pitati

pratež - roba, razne stvari

prijati - primiti

prilika - sličnost, usporedba; primjer; lik, pojava; osoba

prilikovati - nalikovati, sličiti

prišastje - dolazak

Propercio - Propercije

prucati se - ritati se

pruditi - koristiti

pržina - pijesak

rab - rob

razmi - nego, tek, jedino, osim

razgovor - utjeha, savjet

riti, rijeti - reći

ronzina - zujanje, brujanje

rug - ruglo

sabljusti (prez. **sabljudem**) - sačuvati

samohoć - slobodan

satvar - stvar

senso - prijatelj

skurita - plavilo, crnilo

smeća - smutnja, neprilika

smiljen'je - skromnost, poniznost

specija - osobite stvari

spjevalac - pjesnik, pjevač

stupaj - korak
svjet - savjet

tač - tako

Tibulo - Tibul (Albius Tibullus, oko 54-19 pr. n. e.), starorimski lirski pjesnik, autor melankoličnih elegija

toli - toliko

tonot - zamka, mreža

trator - krasuljak (cvijet)

trg (množ. **trzi**) - trgovina; trgovačka roba

tribi je, trijebi je - treba

triš - triput

truhav - truo, slab

uckniti - zakasniti

umiljen - ponizan, skroman

užanca - običaj

vaj - jad

vas - sav

ve - riječca s najrazličitijim značenjima:

li, daj, baš

već(e) - više, jače

veras (lat.) - stih

vi - v. **viti**

vik, vijek - uvijek; uz negaciju - nikad

vim - v. **viti**

Virđilio - Vergilije, Publije Maron (70-19. pr. n. e.), rimski pjesnik; autor Eneide, Bukolika (Ekloga) i Georgika

viš - v. **viti**

viti (prez. **vim, viš, vi...**) - znati

vlas - vlast

zabit - zaborav

zacječ - zašto

zackniti - zakasniti

zač - zašto; jer

zbljusti (prez. **zbljudem**) - sačuvati

zgar - odozgo

zlamen'je - znak

zled - zlo

ABECEDNI POPIS PJESAMA

Čovjek se boliti i tužit ne ima	14
Gdi je sad razum tvoj, prilike komu ni	15
Hotil bih tebe ja, prislatici Jesuse	25
Kad Apele svoje božice	13
Kad godijer, bože moj, tvoji sudi velici	39
KNJIGE NIKOLE JERE DIMITROVIĆA	
NIKOLI NALE.	71
Kraljice od nebes, je l' itkor na saj svit	32
Milos ona, gospodine	6
NADGROBNICA Nikoli Dimitroviću	
složena po D. Mavru Čavčiću.	81
O družbo čestita, kijem vrijerne u slavi	18
Od svetijeh djevica.	11
O dzoro svjetlušta, ka ovi blažen dan	9
O istini sinu božji	35
O kralju veliki, ki hotje na svijet saj	20
O slatki Jesuse, neizmijerna ljubavi	8
Ove se nitkore, kako se toj pravi	26
Ovi se život naš, jedini bože moj	41
PRIČICE IZETE IZ SVETOGA PISMA	
I FILOZOFA	4
Prije će svijet biti bez pravde i suda	36
Priklono te velmi molju	30
Prislatici i slavni sinstvorca od nebes	10
Probud' se čovječeter mojsvjet usliša'	22
Psalam 1.	46
Psalam 2.	48
Psalam 3.	51
Psalam 4.	56
Psalam 5.	59
Psalam 6.	66
Psalam 7.	68

Nikola Dimitrović: Pjesni

SEDAM PSALAM POKORNIJEH	
kralja Davida _____	44
Spomena od tvoje ljubavi na saj svit _____	21
Ti, koji putem greš, za mal' čas nu postoj _____	19
Tko da se spomene, jedini moj bože _____	27
Veliku t' moć ima smrt i nje, jaoh, poraz _____	37
Zdrav križu prisveti, stiježe naš bogom dan _____	31
Zdrava rano desne ruke _____	7
Znam, da je uljesti potrebno, bože moj _____	43